

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 15 marca 1966 r.

Nr 2

SPIS TREŚCI

Dział A

	Str.
Poz. 14 — wytyczne Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 10 listopada 1965 r. w sprawie zasad realizacji budownictwa mieszkaniowego, rozdziału mieszkań i gospodarki mieszkaniowej w latach 1966—1970	30
„ 15 — wytyczne Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 10 listopada 1965 r. w sprawie zasad i trybu udzielania pomocy ze środków zakładowych funduszków mieszkaniowych na budownictwo mieszkaniowe	35

Dział B

„ 16 — ustawa z dnia 10 grudnia 1965 r. zmieniająca ustawę o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego	38
„ 17 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców oraz pracowników administracyjnych i obsługowych szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych	39
„ 18 — uchwała Nr 284 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1965 r. w sprawie premiowania i nagradzania pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych i za oszczędne zużywanie paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej	42
„ 19 — uchwała Nr 285 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1965 r. w sprawie zasad premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw przemysłowych za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej	46
„ 20 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1965 r. w sprawie uposażenia pracowników Prezydiów Dzielnicowych Rad Narodowych Zwierzyniec w m. Krakowie oraz Grunwald w m. Poznaniu	47
„ 21 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 8 listopada 1965 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych	48
„ 22 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 8 listopada 1965 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszów Straży Leśnej	51
„ 23 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 sierpnia 1965 r. w sprawie uzupełnienia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne	52
„ 24 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 października 1965 r. w sprawie kierowania kandydatów na kierowców i kierowców pojazdów samochodowych na badania lekarskie	53
„ 25 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 3 listopada 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia kategorii pracowników resortu komunikacji uprawnionych do korzystania ze świadczeń kolejowej służby zdrowia oraz w sprawie określenia zakresu i warunków udzielania tych świadczeń	55
„ 26 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 24 września 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	55

DZIAŁ A

14

WYTYCZNE**PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 10 listopada 1965 r.

w sprawie zasad realizacji budownictwa mieszkaniowego, rozdziału mieszkań i gospodarki mieszkaniowej w latach 1966—1970.

Zasady polityki mieszkaniowej na lata 1966—1970 uchwalone przez Radę Ministrów w dniu 22 maja 1965 r. mają na celu stworzenie ludziom pracy jeszcze szerszych możliwości uzyskania mieszkania przede wszystkim przez zwiększenie rozmiarów spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego.

Dzięki opiece i pomocy partii, rządu oraz współdziałania związków zawodowych i organizacji młodzieżowych — spółdzielczość mieszkaniowa weszła w okres szybkiego rozwoju jako podstawowa forma zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy.

Budownictwo mieszkaniowe spółdzielcze realizowane jest w trzech formach:

— jako budownictwo spółdzielcze powszechne, przeznaczone na zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych wszystkich ludzi pracy nie posiadających możliwości uzyskania mieszkania z budownictwa rad narodowych, budownictwa zakładów pracy oraz ze spółdzielczego budownictwa resortowego i zakładowego,

— jako budownictwo spółdzielcze zakładowe, przeznaczone głównie na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników zakładów pracy,

— jako budownictwo spółdzielcze resortowe, przeznaczone głównie dla pracowników, stanowiących podstawową kadrę nowo budowanych i rozbudowywanych zakładów przemysłowych.

Zgodnie z nowymi zasadami realizacji budownictwa mieszkaniowego, niezależnie od spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego, stanowiącego podstawowe źródło zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy, kontynuowane są nadal dotychczas stosowane formy budownictwa mieszkaniowego, zakładowe i resortowe budownictwo mieszkaniowe, budownictwo rad narodowych oraz budownictwo indywidualne.

Powszechne i konsekwentne wprowadzenie w życie nowych zasad rozwoju budownictwa mieszkaniowego oraz rozdziału mieszkań wymaga znacznie większego niż dotychczas udziału związków zawodowych i samorządu robotniczego w ścisłym współdziałaniu z radami narodowymi, z władzami Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, organizacjami społecznymi, a zwłaszcza z organizacjami młodzieżowymi.

I. Zadania rad zakładowych i samorządu robotniczego.

Rady zakładowe i samorządy robotnicze w trosce o stałą poprawę warunków mieszkaniowych ludzi pracy powinny rozwijać wśród załóg szeroką akcję wyjaśniającą zasady aktualnej polityki mieszkaniowej i brać aktywny udział w jej realizowaniu.

1. Działalność rad zakładowych i samorządu robotniczego powinna szczególnie koncentrować się na:

a) opracowywaniu i stałym aktualizowaniu wspólnie z administracją zakładu bilansu potrzeb mieszkaniowych załogi, zależnie od zmieniającej się sytuacji mieszkaniowej, materialnej i rodzinnej pracowników ubiegających się o przydział mieszkania,

b) przygotowaniu wspólnie z kierownictwem zakładu i przedłożeniu do zatwierdzenia przez konferencję samorządu robotniczego (KSR) lub plenum rady zakładowej programu zaspokajania potrzeb mieszkaniowych załogi, uwzględniającego wybór najodpowiedniejszych form, standardu i lokalizacji budownictwa mieszkaniowego, przy czym podstawę tego wyboru powinny stanowić istniejące warunki mieszkaniowe pracowników, stan materialny ich rodzin oraz inne istotne względy i okoliczności,

c) opracowywanie wspólnie z administracją zakładu wniosku na KSR o podziale środków ZFM na:

— budownictwo zakładowych i międzyzakładowych domów mieszkalnych,

— udzielanie pomocy dla zakładowych i międzyzakładowych spółdzielni mieszkaniowych,

— pomoc dla pracowników na wkłady mieszkaniowe i budowlane.

2. Przy budowie zakładowych domów mieszkalnych rady zakładowe powinny dopilnować, aby kierownictwo (dyrekcja) zakładu:

a) dokonało wyboru odpowiedniej, typowej dokumentacji projektowej zgodnej ze strukturą i standardem mieszkań, odpowiadającym potrzebom załogi,

b) uzyskało odpowiednią lokalizację.

3. Rady zakładowe powinny dopilnować sprawnej realizacji zakładowego budownictwa mieszkaniowego ze szczególnym uwzględnieniem terminowości i jakości wykonawstwa, przy czym tam, gdzie jest to możliwe, należy wykorzystywać wkład własny pracy przyszłych użytkowników lokali mieszkalnych.

4. Przy realizowaniu spółdzielczego budownictwa zakładowego (finansowanego ze środków ZFM) rady zakładowe wspólnie z kierownictwem (dyrekcją) zakładu pracy powinny w porozumieniu z właściwym oddziałem Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego (CZSBM) wybrać odpowiedni typ spółdzielni, ustalić lokalizację budynków i standard mieszkań.

5. Przy ustalaniu rodzaju i wysokości pomocy ze środków ZFM dla poszczególnych pracowników na uzupełnienie wkładu mieszkaniowego lub budowlanego — rady zakładowe powinny kierować się w szczególności istniejącymi warunkami materialnymi, rodzinnymi, postawą społeczną, przydatnością zawodową, stażem pracy w zakładzie oraz innymi ważnymi kryteriami oceny pracownika.

6. Szczegółowe wytyczne dotyczące wykorzystania środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe i udzie-

lania pomocy na wkłady mieszkaniowe dla pracowników zakładu pracy zawarte są w wydanym przez CRZZ dokumencie określającym zasady i tryb udzielania pomocy ze środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe.

7. W zakładach pracy, które nie posiadają środków ZFM lub środki ZFM są niewystarczające — rady zakładowe powinny opiniować wnioski pracowników ubiegających się o pomoc na uzupełnienie wkładu mieszkaniowego lub budowlanego z kredytów bankowych i skierować je do rozpatrzenia przez komisję do spraw koordynacji rozdziału mieszkań przy radach narodowych. Opinie te powinny wnioskować wysokość oraz warunki przyznania tego kredytu, biorąc pod uwagę sytuację materialną danego pracownika, liczebność jego rodziny, stan zdrowia itp.

8. Przy ustalaniu właściwej kolejności zaspokajania potrzeb mieszkaniowych pracowników, przydzielaniu mieszkań z budownictwa zakładowego oraz kierowaniu kandydatów do odpowiednich typów spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, bądź do budownictwa rad narodowych — rady zakładowe powinny stosować zasady kolegalności i jawności postępowania.

9. Jednym z najważniejszych zadań w realizacji programu poprawy warunków mieszkaniowych ludzi pracy jest popularyzowanie wśród zainteresowanych pracowników systematycznego gromadzenia środków własnych na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych PKO. W związku z tym rady zakładowe powinny:

— szeroko wyjaśniać wśród pracowników zasady tej formy oszczędzania,

— zwracać szczególną uwagę na konieczność zakładania mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych PKO przez mieszkańców hoteli robotniczych, młodzież pracującą, jak również przez rodziców i opiekunów dla dzieci i kształcącej się młodzieży (w tym zakresie należy nawiązać ścisłą współpracę z organizacjami młodzieżowymi ZMS, ZMW i ZSP),

— nawiązać ścisłą współpracę z oddziałami PKO i zakładowymi agencjami PKO, a tam, gdzie ich nie ma, występować o ich zorganizowanie (szczególnie w dużych zakładach pracy),

— czuwać nad prawidłowym odprowadzeniem przez odpowiednie komórki administracji gospodarczej zakładu pracy zadeklarowanych przez pracowników wpłat na mieszkaniowe książeczki oszczędnościowe PKO.

10. We wszystkich sprawach dotyczących zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych załóg zakładów pracy — rady zakładowe i samorządy robotnicze powinny korzystać z pomocy zarządów głównych i zarządów okręgowych swego związku, jak również wojewódzkich i powiatowych komisji związków zawodowych.

II. Zadania zarządów głównych i zarządów okręgowych branżowych związków zawodowych.

Zarządy główne i okręgowe branżowych związków zawodowych w trosce o poprawę warunków mieszkaniowych ludzi pracy powinny interesować się wszelkimi zagadnieniami związanymi z rozwojem

budownictwa mieszkaniowego, ze szczególnym uwzględnieniem budownictwa zakładowego i resortowego w formie spółdzielczej i państwowej (zakładów pracy ze środków ZFM, zakładów pracy i rad narodowych z kredytów państwowych).

Specjalną pomoc zarządy główne i okręgowe związków zawodowych powinny okazać tym zakładom pracy, które ze względu na brak wystarczających środków ZFM nie mają możliwości budowania własnych zakładowych domów mieszkalnych. Środki te powinny być połączone z kredytem państwowym przeznaczonym na budownictwo spółdzielcze powszechne w celu uzyskania mieszkań dla pracowników tych zakładów przez wybudowanie domów mieszkalnych w ramach spółdzielni zakładowych.

1. W tym celu w szczególności zarządy główne związków zawodowych powinny:

a) omawiać okresowo z kierownictwem resortów potrzeby mieszkaniowe załóg zakładów pracy;

b) współpracować z kierownictwami resortów i zjednoczeń przy opracowywaniu planów rocznych i wieloletnich dotyczących resortowego budownictwa mieszkaniowego przy nowo powstałych i rozwijających się zakładach pracy;

c) opracować wspólnie z kierownictwami resortów wykazy stanowisk pracy dla pracowników pogotowia produkcyjnego i technicznego (załogi awaryjne), których charakter pracy wymaga zajmowania przez pracownika lokalu mieszkalnego w określonym budynku na terenie, bądź w pobliżu zakładu pracy;

d) udzielać jak najdalej idącej pomocy zarządom okręgowym i radom zakładowym w organizowaniu przez nich wszelkich poczynań zmierzających do rozwoju odpowiednich form budownictwa mieszkaniowego, przede wszystkim własnego budownictwa zakładowego i w formie spółdzielczej.

2. Zarządom głównym i zarządom okręgowym związków zawodowych zaleca się:

a) analizować i kontrolować systematycznie przebieg realizacji programów zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy oraz wykonywania zadań w zakresie budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy;

b) kontrolować prawidłowość przebiegu wykorzystania środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe;

c) udzielać podległym instancjom i organizacjom związkowym jak najdalej idącej pomocy i instruktażu w rozwiązywaniu problemów mieszkaniowych;

d) rozstrzygać w porozumieniu z odpowiednimi organami administracji i spółdzielczości mieszkaniowej wszelkie kwestie sporne dotyczące zasad realizacji budownictwa mieszkaniowego i rozdziału mieszkań, zgłaszane przez zainteresowane strony.

III. Zadania WKZZ (PKZZ) i współdziałanie w tym zakresie z radami narodowymi, organizacjami młodzieżowymi i oddziałami CZSBM i PKO.

WKZZ (PKZZ) jako terenowa reprezentacja ruchu zawodowego są inicjatorem współdziałania związków zawodowych z radami narodowymi, terenowymi oddziałami Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, placówkami PKO, organizacjami młodzieżowymi i społecznymi oraz insty-

tucjami — w realizacji nowych zasad budownictwa mieszkaniowego i rozdziału mieszkań.

1. WKZZ (PKZZ) powinny ściśle współdziałać z wojewódzkimi, miejskimi i powiatowymi radami narodowymi oraz terenowymi oddziałami CZSBM przy opracowywaniu (aktualizowaniu) bilansu potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy danego terenu.

W tym celu należy zwracać uwagę, aby rady zakładowe przeprowadzały weryfikację (aktualizację) i kwalifikowały złożone w zakładzie pracy wnioski mieszkaniowe odpowiednio do przyjętych form budownictwa mieszkaniowego zgodnie z nowymi zasadami rozdziału mieszkań.

2. Szczególnie ważne zadania stoją przed WKZZ (PKZZ) w zakresie:

a) reprezentowania w oparciu o potrzeby mieszkaniowe, zgłaszane przez zarządy okręgowe związków zawodowych, stanowiska związków zawodowych przy ustalaniu przez rady narodowe planów rocznych i wieloletnich dotyczących budownictwa mieszkaniowego we wszystkich jego formach, realizowanych ze środków państwowych, środków własnych ludności oraz zakładowych funduszy mieszkaniowych; należy przy tym zwrócić uwagę na utrzymanie odpowiednich proporcji między poszczególnymi formami budownictwa mieszkaniowego oraz rozdział środków w terenie na powiaty i zakłady pracy, zabezpieczając w ten sposób dostarczenie mieszkań ludziom pracy, którzy ich najbardziej potrzebują i sąsługują na ich przydzielenie;

b) dopilnowania, aby rady narodowe i inwestorzy przy projektowaniu i lokalizacji budownictwa mieszkaniowego, a zwłaszcza osiedli mieszkaniowych zapewnili odpowiednią sieć placówek socjalnych, służby zdrowia, usługowych, handlowych, oświaty, kultury i sportowych;

c) uczestniczenia w opracowywaniu planów rocznych i wieloletnich w dziedzinie rozwoju produkcji materiałów budowlanych, a szczególnie w przemyśle terenowym;

d) uczestniczenia w ustalaniu wspólnie z radami narodowymi możliwości maksymalnego wykorzystania własnych terenowych zasobów surowcowych na produkcję materiałów budowlanych;

e) dopilnowania, aby zakłady pracy i spółdzielczość mieszkaniowa miały możliwość wyboru z wojewódzkich zestawów odpowiednich dla danej formy budownictwa mieszkaniowego projektów typowych, które uwzględniałyby odpowiednią strukturę i standard mieszkań zgodnie z istniejącymi potrzebami mieszkaniowymi ludzi pracy;

f) pomocy w zabezpieczeniu przez rady narodowe odpowiednich, o uregulowanym stanie prawnym, terenów budowlanych dla spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego zakładowego i resortowego, a także spółdzielczego powszechnego budownictwa mieszkaniowego;

g) współdziałania z radami narodowymi i spółdzielczością mieszkaniową w ustalaniu kredytów na finansowanie wszystkich form budownictwa mieszkaniowego oraz w udzielaniu pomocy na uzupełnianie wkładów własnych dla ubiegających się o przyjęcie do spółdzielni mieszkaniowej, mając przy tym na uwadze potrzeby mieszkaniowe ludzi pracy różnych środowisk, których dochody kształtują się na niższym poziomie;

h) wnikliwego badania rozdziału kredytów na poszczególne spółdzielnie mieszkaniowe, przy czym rozdział tych środków powinien być przez oddział CZSBM uzgodniony z WKZZ, na organizowanych w tym celu wspólnych posiedzeniach, na których oddział CZSBM będzie przedkładał projekty rozdziału tych kredytów dla poszczególnych spółdzielni mieszkaniowych, uwzględniając szczególnie rozwój spółdzielni mieszkaniowych zakładowych i międzyzakładowych dla zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych załóg zakładów pracy;

i) organizowania wspólnie z władzami spółdzielczymi sieci nowych spółdzielni budownictwa mieszkaniowego ze szczególnym uwzględnieniem małych miast i osiedli, gdzie występują pilne potrzeby mieszkaniowe ludzi pracy, przy czym należy mieć na uwadze wybór właściwej formy i standardu tego budownictwa;

j) rozwijania inicjatywy i udzielania pomocy w organizowaniu sieci spółdzielczości mieszkaniowej na terenach wiejskich w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych nauczycieli, pracowników służby zdrowia, łączności, uspołecznionego rolnictwa itp.;

k) sprawowania poprzez zarządy okręgowe związków zawodowych systematycznej kontroli nad prawidłowym i społecznie sprawiedliwym rozdzielaniem przez rady zakładowe środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe oraz udzielania im pomocy w tym zakresie.

3. WKZZ (PKZZ) wspólnie z zarządami okręgowymi i organizacjami młodzieżowymi powinny współdziałać z oddziałami PKO w upowszechnianiu systematycznego docelowego oszczędzania na mieszkania za pośrednictwem mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych PKO wśród młodzieży pracującej oraz mieszkańców hoteli robotniczych.

4. WKZZ (PKZZ) współdziałając z oddziałami PKO wytyczają kierunki działania samorządom robotniczym, radom zakładowym i organizacjom młodzieżowym w zaznajamianiu załóg zakładów pracy z korzyściami, jakie wynikają z systematycznego oszczędzania na mieszkaniowych książeczkach PKO. Należy przy tym dopilnować, aby w jak największej ilości zakładów pracy tworzono agencje PKO, które powinny udzielać pomocy w przeprowadzaniu formalności związanych z otwieraniem mieszkaniowych książeczek oszczędnościowych PKO.

5. WKZZ (PKZZ) wraz z zarządami okręgowymi związków zawodowych współpracując z organizacjami młodzieżowymi powinny zapewnić delegowanie do komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań przy radach narodowych doświadczonych i odpowiedzialnych działaczy związkowych, którzy aktywnie uczestniczyliby w działalności tych komisji, mając na celu zapewnienie należytego rozwoju budownictwa mieszkaniowego na danym terenie, sprawiedliwe udzielanie pomocy finansowej na uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych oraz społecznie sprawiedliwe przydzielanie mieszkań we wszystkich formach budownictwa uspołecznionego.

6. Zważywszy, że zakres działania komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań przy radach narodowych obejmuje tak ważne zadania, jak rozdział mieszkań i zatwierdzanie list przydziału mieszkań z całego budownictwa uspołecznionego (tj.

z budownictwa rad narodowych, zakładów pracy, resortów i spółdzielczości mieszkaniowej), przyznawanie kredytu bankowego na uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych oraz określenie wysokości i warunków spłaty tego kredytu — WKZZ (PKZZ) powinny zwracać szczególną uwagę, aby działacze związkowi biorący udział w pracach tych komisji jako przedstawiciele wojewódzkich (powiatowych) instancji związkowych dawali swoją postawą i aktywną działalnością pełną gwarancję społecznie słusznego zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy.

Obowiązkiem przedstawicieli WKZZ (PKZZ) jest aktywne uczestniczenie we wszystkich posiedzeniach komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań oraz bieżące informowanie swej instancji o przebiegu prac komisji i swojego w nich udziału.

WKZZ (PKZZ) powinny swym przedstawicielom w tych komisjach udzielać jak najdalej idącego poparcia i pomocy w ich trudnej i odpowiedzialnej działalności.

7. Przedstawiciele WKZZ (PKZZ) biorący udział w posiedzeniach komisji kwalifikacyjnych przy radach narodowych dla przyznawania kredytu bankowego na budowę domów jednorodzinnych i lokali w małych domach mieszkalnych powinni wykonywać swe zadania podobnie jak przedstawiciele WKZZ (PKZZ) w komisjach do spraw koordynacji rozdziału mieszkań i korzystać w równym stopniu z poparcia i pomocy swych instancji związkowych.

8. Ustalanie rocznych i wieloletnich planów budownictwa mieszkaniowego i rozdziału mieszkań, rozdziału kredytów na poszczególne formy budownictwa mieszkaniowego oraz na pomoc dla pracowników na uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych i inne sprawy zasadniczej wagi, mające być przedmiotem obrad rad narodowych — powinny być uprzednio rozpatrywane przez prezydium, bądź plenum WKZZ (PKZZ).

Zajęcie w tych sprawach stanowiska reprezentującego interesy ogółu ludzi pracy ma na celu umożliwienie przedstawicielom wojewódzkich (powiatowych) instancji związkowych w tych komisjach skutecznego przeprowadzenia postulatów związkowych w oparciu o autorytet WKZZ (PKZZ).

9. WKZZ (PKZZ) powinny dopilnować, aby w posiedzeniach komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań rad narodowych brali udział przedstawiciele zainteresowanych zakładów pracy, których wnioski są przez te komisje rozpatrywane.

10. WKZZ (PKZZ) powinny udzielać swym przedstawicielom w odpowiednich komisjach rad narodowych jak najdalej idącej pomocy i poparcia w celu zapewnienia społecznie słusznego i sprawiedliwego załatwiania wszystkich skarg i wniosków, dotyczących rozdziału mieszkań, udzielania indywidualnej pomocy finansowej na budowę mieszkań itp.

11. Dla zabezpieczenia właściwej realizacji rozdziału mieszkań z budownictwa zakładowego i resortowego — WKZZ (PKZZ) i zarządy okręgowe związków zawodowych powinny czuwać nad tym, aby wnioski składane do komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań były sporządzane przez zakłady pracy przy zachowaniu zasad kolegiałności i jawności postępowania.

12. WKZZ (PKZZ) wraz z zarządami okręgowymi branżowych związków zawodowych powinny czuwać nad tym, aby do rad i zarządów spółdzielni mieszkaniowych, samorządów oraz społecznych komisji mieszkaniowych działających przy poszczególnych spółdzielniach mieszkaniowych byli wybierani spośród członków spółdzielni doświadczeni aktywności i działacze związkowi.

13. Przedstawiciele WKZZ (PKZZ) zainteresowanych zarządów okręgowych związków zawodowych powinni brać czynny udział w pracach prezydium i plenum rad oddziałowych CZSBM we wszystkich poczynaniach związanych z rozwojem spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego, mającego na celu dostarczenia jak największej ilości mieszkań dla ludzi pracy.

14. Prezydium WKZZ (PKZZ) powinny na swych posiedzeniach oceniać wyniki działalności swoich przedstawicieli delegowanych do władz poszczególnych spółdzielni mieszkaniowych.

IV. Zadania WKZZ (PKZZ) w udzielaniu pomocy samorządom robotniczym oraz radom zakładowym.

WKZZ (PKZZ) wraz z zarządami okręgowymi związków zawodowych powinny systematycznie śledzić rozwój wszelkich form budownictwa mieszkaniowego, mających na celu zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych ludzi pracy, udzielać samorządom robotniczym i radom zakładowym wszelkiej pomocy w realizacji programu budownictwa mieszkaniowego.

1. WKZZ (PKZZ) wraz z zarządami okręgowymi branżowych związków zawodowych powinny organizować stały instruktaż dla społecznego aktywu związkowego, a zwłaszcza dla członków rad zakładowych, dotyczący całokształtu problematyki budownictwa mieszkaniowego.

2. WKZZ (PKZZ) wraz z zarządami okręgowymi związków zawodowych powinny dopilnować, aby rady zakładowe i robotnicze wyjaśniały załogom zakładów pracy zasady i tryb udzielania pomocy ze środków ZFM na uzupełnienie wkładów własnych na mieszkania w zależności od rodzaju i formy budownictwa mieszkaniowego oraz standardu wyposażenia mieszkań,

— pomagały zainteresowanym pracownikom w dokonaniu przez nich wyboru jak najbardziej odpowiedniej formy i standardu budownictwa mieszkaniowego, jak również udzielały pomocy w załatwianiu wszelkich formalności z tym związanych.

3. WKZZ (PKZZ) i zarządy okręgowe związków zawodowych powinny systematycznie czuwać nad prawidłowością gospodarki środkami ZFM oraz przebiegiem udzielania z tego funduszu pomocy na uzupełnienie wkładów mieszkaniowych i budowlanych.

4. WKZZ (PKZZ) powinny czuwać nad tym, aby we wszystkich formach budownictwa mieszkaniowego istniały dobrze zorganizowane samorządy lokatorskie (osiedlowe, blokowe, domowe), oraz aby w ich pracach brali udział doświadczeni aktywności w zakresie ochrony substancji mieszkaniowej i socjalistycznego współżycia mieszkańców przyciągali do tych prac coraz szersze kręgi związkowców.

5. W zakresie ochrony substancji mieszkaniowej WKZZ (PKZZ) powinny szczególną uwagę zwracać na realizację planów remontów budynków i mieszkań oraz zaopatrzenia przedsiębiorstw i baz remontowych w odpowiednie materiały budowlane i sprzęt.

6. W przypadku napotykanymi trudności przy realizacji nowych zasad budownictwa mieszkaniowego i rozdziału mieszkań oraz gospodarki mieszkaniowej w województwie — WKZZ powinny w tych sprawach interweniować u odpowiednich czynników, zwracając się w razie potrzeby do CRZZ.

V. Zadania Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Szczególnie odpowiedzialne i ważne zadania stoją przed Związkiem Zawodowym Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, który powinien dołożyć wszelkich starań dla zapewnienia pełnej mobilizacji załóg przedsiębiorstw budowlano-montażowych w realizacji zadań budownictwa mieszkaniowego.

Związek ten powinien położyć szczególny nacisk na:

a) wykonywanie planów w zakresie budownictwa mieszkaniowego i towarzyszącego (lokale usługowe, handlowe, obiekty kulturalno-oświatowe, socjalne i inne),

b) obniżenie kosztów budownictwa mieszkaniowego i towarzyszącego przez szerokie stosowanie typowej dokumentacji, odpowiednich technologii, nowych materiałów budowlanych, oszczędne gospodarowanie materiałami budowlanymi itp.,

c) podnoszenie jakości budownictwa mieszkaniowego i towarzyszącego na każdym etapie wykonawstwa,

d) kompleksowe oddawanie do użytku budynków i osiedli mieszkaniowych wraz z obiektami budownictwa towarzyszącego z uwzględnieniem należytego zagospodarowania przyległych terenów, wykonania elewacji itp.

VI. Zadania Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego.

Niemniej poważne zadania stoją przez Związkiem Zawodowym Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego w zakresie ochrony istniejącej substancji mieszkaniowej. Stały się one jeszcze bardziej pilne w związku z przeprowadzoną regulacją czynszów, która z jednej strony spowoduje znaczne zwiększenie możliwości wykonywania prac remontowych, z drugiej zaś stawia administrację domów mieszkalnych i miejskie przedsiębiorstwa remontowo-budowlane wobec zwiększonych wymagań użytkowników lokali, ponoszących w większym niż dotąd stopniu koszty eksploatacji i konserwacji mieszkań. Aktyw, organizacje i instancje tego Związku powinny:

a) dopilnować, aby jednostki gospodarcze zarządzające budynkami mieszkalnymi ściśle przestrzegały zasad gospodarności środkami przeznaczonymi na konserwację i remonty,

b) zwrócić uwagę, aby podstawowym warunkiem planowania remontów budynków i mieszkań oraz

gospodarowania przeznaczonymi na nie środkami było uprzednie dokładne rozeznanie wszystkich potrzeb remontowych, oparte na okresowych przeglądach stanu technicznego budynków, przeprowadzanych przez administrację domów mieszkalnych, przy czynnym współdziałaniu komitetów osiedlowych, blokowych i domowych,

c) dopilnować, aby plany remontów uwzględniały w pierwszej kolejności budynki i mieszkania najbardziej zagrożone zniszczeniem, których szybkie wyremontowanie pozwoli na przedłużenie okresu ich eksploatacji,

d) czuwać, aby remonty wykonywane były w jak najkrótszym czasie i terminowo, przy oszczędnym zużyciu materiałów budowlanych i właściwym wykorzystaniu sprzętu i urządzeń,

e) zwrócić specjalną uwagę na jakość wykonywanych remontów w celu uniknięcia ponoszenia dodatkowych kosztów w związku z koniecznością usuwania usterek,

f) w szerszym niż dotychczas stopniu czuwać nad tym, aby administracje budynków mieszkalnych organizowały szkolenia konserwatorów domowych i przyuczania dozorców domowych do wykonywania drobnych usług na rzecz lokatorów w zakresie konserwacji mieszkań,

g) dopilnować, aby zakładowe organizacje związkowe i organy samorządu robotniczego w Miejskich Przedsiębiorstwach Remontowo-Budowlanych (MPRB) oraz zakładowe organizacje związkowe w Zarządach Budynków Mieszkalnych (ZBM) czynnie włączyły się do realizacji powierzonych im zadań, wzmacniając współdziałanie w tym zakresie z administracją przedsiębiorstw, jak również z samorządem mieszkańców — komitetami osiedlowymi, blokowymi i domowymi.

* * *

Instancje i organizacje związkowe ściśle współpracując z radami narodowymi wszystkich szczebli, ze spółdzielczością mieszkaniową, a także ze wszystkimi zainteresowanymi organizacjami społecznymi i instytucjami powinny w swej codziennej trudnej i odpowiedzialnej pracy dążyć do jak najbardziej efektywnego wykonywania zadań budownictwa mieszkaniowego i remontów mieszkań, przyczyniając się w ten sposób do poprawy warunków mieszkaniowych ludzi pracy.

Zadaniem związków zawodowych jest także przeprowadzenie szerokiej akcji uświadamiającej wśród swych członków-użytkowników mieszkań w celu zainteresowania ich w należyтым utrzymaniu istniejących zasobów mieszkaniowych i ich otoczenia oraz przekonania, że brak troski o dobro społeczne, jakim są mieszkania, powoduje przedwczesne niszczenie budynków i mieszkań oraz konieczność częstszych remontów, których koszty obciążają w konsekwencji całe społeczeństwo.

Podstawowym warunkiem rozwoju budownictwa mieszkaniowego musi być nadal jak najszersza aktywność szerokich rzesz społeczeństwa, ich inicjatywa i zaradność, umiejętność pracy kolektywnej, wykazywanie troski o tak cenne dobro społeczne, jakim jest mieszkanie.

WYTYCZNE

PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 10 listopada 1965 r.

w sprawie zasad i trybu udzielania pomocy ze środków zakładowych funduszy mieszkaniowych na budownictwo mieszkaniowe.

Zakładowe fundusze mieszkaniowe są poważnym czynnikiem w rozwoju zakładowego i spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego dla poprawy warunków mieszkaniowych załóg zakładów pracy i stabilizacji kadr.

W trosce o stworzenie warunków gwarantujących pełne wykorzystanie środków zakładowych funduszy mieszkaniowych (ZFM) zgodnie z interesami załóg zakładów pracy — Centralna Rada Związków Zawodowych, działając na podstawie § 6 ust. 5 uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 135), w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala, co następuje:

1. Konferencja samorządu robotniczego (KSR) na wniosek rady zakładowej uzgodniony z kierownikiem (dyrektorem) zakładu pracy, w oparciu o niniejsze wytyczne, uchwała plany wykorzystania środków zakładowych funduszy mieszkaniowych (ZFM) na budownictwo mieszkaniowe.

W zakładach pracy, w których nie działa KSR, o sposobie wykorzystania środków ZFM decyduje plenum rady zakładowej w porozumieniu z kierownikiem (dyrektorem) zakładu pracy. KSR zatwierdza opracowany przez radę zakładową i kierownika (dyrektora) zakładu pracy zgodnie z niniejszymi wytycznymi regulamin, określający warunki i tryb udzielania pomocy zwrotnej lub bezzwrotnej ze środków ZFM dla pracowników na wkłady mieszkaniowe lub budowlane.

W zakładach pracy, w których nie powołano KSR, regulamin zatwierdza plenum rady zakładowej.

Uchwały KSR lub plenum rady zakładowej odnośnie wykorzystania środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe realizuje kierownik (dyrektor) zakładu pracy.

2. Podstawą dokonania przez KSR rozdziału środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe powinien być opracowany (zaktualizowany) bilans potrzeb mieszkaniowych członków załogi, zainteresowanych uzyskaniem mieszkania.

Rada zakładowa wspólnie z administracją zakładu pracy powinna opracować rejestr potrzeb mieszkaniowych załogi, uwzględniający aktualne warunki mieszkaniowe i materialne pracowników, ubiegających się o uzyskanie mieszkania.

Przy sporządzaniu bilansu (aktualizacji) potrzeb mieszkaniowych załogi — rada zakładowa powinna szeroko korzystać z pomocy aktywu komisji społecznych.

Rada zakładowa nadzoruje realizację uchwały KSR w sprawie podziału środków ZFM na budownictwo

mieszkaniowe oraz w oparciu o zatwierdzony regulamin udziela członkom załogi pomocy zwrotnej (pożyczki) lub bezzwrotnej ze środków ZFM na wkłady mieszkaniowe lub budowlane.

Czynności administracyjne związane z udzielaniem pomocy ze środków ZFM członkom załogi — wykonuje kierownictwo (dyrekcja) zakładu.

3. Zaleca się wykorzystywanie środków ZFM przede wszystkim na:

a) udzielanie pomocy zwrotnej, szczególnie zakładowym i międzyzakładowym spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego przy większych zakładach pracy; rozwój tego typu spółdzielni powinien stanowić podstawową formę zaspokajania potrzeb mieszkaniowych załóg zakładów pracy w budownictwie spółdzielczym; środki ZFM obejmować mogą również podstawowe urządzenia towarzyszące, których finansowanie na podstawie odpowiednich przepisów należy do obowiązków inwestora budownictwa mieszkaniowego; finansowanie budowy podstawowych urządzeń socjalno-kulturalnych (świetlice, kluby, kącieki zabaw dla dzieci, czytelnie, żłobki, przedszkola itp.) może mieć charakter bezzwrotny;

b) budowę i odbudowę zakładowych i międzyzakładowych domów mieszkalnych, szczególnie przeznaczonych dla pracowników, którzy nie mają możliwości poniesienia kosztów budowy mieszkania spółdzielczego;

c) budowę urządzeń towarzyszących domów zakładowych lub adaptację pomieszczeń zastępczych w budynkach zakładowych i rad narodowych dla osób podlegających przekwaterowaniu z domów zakładowych;

d) popieranie rozwoju inicjatyw w budownictwie mieszkaniowym (np. przez wykorzystanie miejscowych materiałów budowlanych, zaangażowanie pracy własnej itp.);

e) udzielanie pomocy pracownikom członkom spółdzielni budownictwa mieszkaniowego przeznaczonej na:

— uzupełnienie własnego wkładu mieszkaniowego w spółdzielniach mieszkaniowych (lokatorskich),

— uzupełnienie wkładu budowlanego w spółdzielniach budowlano-mieszkaniowych (własnościowych),

— uzupełnienie obowiązującego wkładu własnego przy realizacji budownictwa mieszkaniowego w ramach spółdzielczego zrzeszenia budowy domów jednorodzinnych;

f) udzielanie pomocy dla pracowników na uzupełnienie wkładu własnego przy budowie we własnym zakresie domów jednorodzinnych lub lokali w małym domu mieszkalnym (budownictwo indywidualne).

4. Rada zakładowa zgodnie z regulaminem udzielania pomocy ze środków ZFM decyduje o rodzaju, wysokości i okresie spłaty pożyczki dla poszczególnych pracowników na wkład własny przeznaczony na mieszkanie — przy czym powinna ona brać pod uwagę w szczególności ich aktualne warunki mieszkaniowe, materialne, rodzinne, przydatność zawodową, postawę społeczną, staż w zakładzie pracy oraz standard mieszkania, o które ubiega się pracownik.

Ustalając kwotę pomocy dla pracownika, rada zakładowa bierze pod uwagę stan zgromadzonych środków własnych na mieszkaniowej ksiąŜeczce oszczędnościowej PKO oraz wysokość niezbędnego wkładu ustalonego przez spółdzielnię budownictwa mieszkaniowego.

5. Pomoc na wkłady do spółdzielni mieszkaniowych (lokatorskich) może być udzielana w formie pożyczki lub pomocy bezzwrotnej do wysokości 2/3 obowiązującego wkładu mieszkaniowego pod warunkiem zgromadzenia przez zainteresowanego pracownika na mieszkaniowej ksiąŜeczce oszczędnościowej PKO środków własnych w wysokości co najmniej 1/3 tego wkładu.

6. Rada zakładowa powinna udzielać pomocy bezzwrotnej do wysokości 2/3 obowiązującego w spółdzielni wkładu mieszkaniowego ze środków ZFM przede wszystkim tym pracownikom, których dochód miesięczny netto w przeliczeniu na członka rodziny, pozostającej we wspólnym gospodarstwie domowym, nie przekracza 1.000.— złotych.

JeŜeli dochody na członka rodziny wynoszą powyŜej 1.000.— zł, lecz nie przekraczają kwoty 1.500 złotych, pomoc bezzwrotna może być udzielona w granicach do 50% przyznanej pożyczki. Przy dochodach wyższych niŜ 1.500 złotych na członka rodziny, lecz nie przekraczających kwoty 2.500 złotych, pomoc bezzwrotna nie może przekroczyć 25% przyznanej pożyczki.

7. W uzasadnionych przypadkach można udzielać pracownikom przystępującym do spółdzielni mieszkaniowej (lokatorskiej) pomocy zwrotnej (pożyczki) na uiszczenie pełnego wkładu mieszkaniowego.

Pomocą taką mogą być objęci pracownicy i byli pracownicy (renciści) otrzymujący mieszkania spółdzielcze w związku:

a) z koniecznością opróżnienia dotychczas zajmowanego lokalu, znajdującego się w budynku podlegającym rozbiórce,

b) ze zniszczeniem zajmowanego dotąd lokalu na skutek klęsk żywiołowej (powodzi, huraganu, pożaru);

c) ze zmianą mieszkania przy przeniesieniu słuŜbowym.

Pracownikom objętym pomocą wymienioną pod literą „a” i „b” w szczególnie uzasadnionych przypadkach mogą być umarzane pożyczki w całości lub w części pod warunkiem, Ŝe łączne dochody miesięczne netto w przeliczeniu na jednego członka rodziny nie przekraczają kwoty 2.500 złotych.

Do pracowników wymienionych pod literą „c” stosuje się odpowiednie postanowienia zawarte w punkcie 6.

8. Rada zakładowa w uzasadnionych przypadkach może nie spłaconą część pożyczki udzielonej na uzupełnienie wkładu własnego do spółdzielni mieszkaniowej (lokatorskiej) umorzyć w całości lub częściowo pracownikowi, którego warunki materialne w czasie spłacania pożyczki uległy pogorszeniu (zmiana warunków płacy, choroba, przejście na rentę itp.).

9. Pracownikom, którzy złoŜą na piśmie zobowiązania przepracowania w zakładzie 5 lat — rada zakładowa może zawiesić spłatę zaciągniętej ze środków ZFM pożyczki na okres 5 lat, a następnie ją umorzyć w całości lub określonej części.

Warunki i wysokość umorzenia pożyczki powinny być z góry określone przy podpisywaniu zobowiązania przez pracownika.

Rozwiązanie stosunku pracy przez zakład pracy bez winy pracownika nie przerywa zawieszenia spłaty pożyczki.

10. Pomoc na częściowe uzupełnienie wkładów budowlanych do spółdzielni budowlano-mieszkaniowych lub spółdzielczego zrzeszenia budowy domów jednorodzinnych (budownictwo własnościowe) może być udzielana tylko w formie pomocy zwrotnej do wysokości 10% kosztów budowy domu (mieszkania).

Warunkiem udzielania ze środków ZFM pożyczki jest uprzednie zgromadzenie na mieszkaniowej ksiąŜeczce oszczędnościowej PKO przez pracownika środków własnych, których wysokość łącznie z pomocą uzyskaną z ZFM odpowiada co najmniej wkładowi stanowiącemu, zgodnie z odrębnymi przepisami uchwały nr 122 Rady Ministrów, warunek otrzymania kredytu długoterminowego.

11. Pomoc na indywidualną budowę domów jednorodzinnych lub lokali w małych domach mieszkalnych może być udzielana pracownikom zakładu pracy na uzupełnienie środków własnych niezbędnych do uzyskania pomocy kredytowej państwa lub zabezpieczenia budowy realizowanej we własnym zakresie.

W przypadku, jeŜli pracownik budujący we własnym zakresie dom jednorodzinny nie korzysta z pomocy kredytowej państwa, pomoc, o której mowa wyŜej, może być udzielana, jeŜli budowany obiekt mieszkalny osiągnął przynajmniej 12% technicznego zaawansowania robót.

Pomoc z ZFM może być udzielana wyłącznie w formie pożyczki i nie może przekroczyć 10% kosztów budowy mieszkania lub domu jednorodzinnego.

12. Przy udzielaniu ze środków ZFM pożyczki pracownik składa na piśmie zobowiązanie do spłacenia jej w ciągu 5 lat w ratach miesięcznych, z tym Ŝe spłata rozpocznie się nie później niŜ po upływie 3 miesięcy od daty przyznania pożyczki.

13. Wysokość i warunki udzielania pożyczek pracownikom — absolwentom zamiejscowym regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146).

14. Pomoc z ZFM może być udzielana również temu pracownikowi, którego współmałŜonek pozostający z nim we wspólnocie małŜeńskiej, a będący członkiem spółdzielni budownictwa mieszkaniowego

lub budujący dom jednorodzinny we własnym zakresie, nie uzyskał takiej pomocy w swoim zakładzie pracy.

15. KSR lub plenum rady zakładowej przy rozdziale środków ZFM, w miarę posiadanych możliwości, może udzielić pomocy na wkłady mieszkaniowe pracownikom przemysłowej służby zdrowia, nauczycielom i wychowawcom zatrudnionym w szkołach prowadzonych przez zakłady pracy, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach nauczycielom szkół położonych w pobliżu zakładów pracy lub osiedli mieszkaniowych tych zakładów, do których uczęszczają dzieci pracowników zakładu.

16. Pomoc z ZFM może być udzielana również pracownikom, którzy przeszli na rentę.

17. Z chwilą, gdy wkład mieszkaniowy lub budowlany został już uiszczony w pełnej wysokości — pomoc ze środków ZFM na ten sam cel nie może być udzielona.

18. Nie może być udzielona pomoc ze środków ZFM na uzupełnienie wkładów mieszkaniowych do spółdzielni mieszkaniowych (lokatorskich), spółdzielni budowlano-mieszkaniowych i spółdzielczych zrzeszeń budowy domów jednorodzinnych oraz na budownictwo indywidualne (budownictwo własnościowe) pracownikom, którzy uzyskali już na ten cel pomoc z kredytu bankowego.

19. Pracownik zwalnający się z zakładu pracy w okresie spłaty pożyczki, zaciągniętej ze środków ZFM, jest zobowiązany zwrócić niespłaconą część pożyczki zakładowi pracy.

W uzasadnionych przypadkach rada zakładowa może rozłożyć należną spłatę pożyczki na odpowiednie raty.

W przypadku, gdy za obopólną zgodą pracownik przechodzi do innego zakładu pracy — administracja tego zakładu pracy na podstawie decyzji rady zakładowej może przekazać nie spłaconą przez pracownika część pożyczki poprzedniemu zakładowi pracy, ustalając pracownikowi termin spłaty reszty zaciągniętej pożyczki. Łączny okres spłaty pożyczki nie może przekraczać 5 lat od chwili rozpoczęcia jej spłaty.

20. W razie wystąpienia pożyczkobiorcy ze spółdzielni i wycofania wkładu mieszkaniowego lub budowlanego, zarząd spółdzielni budownictwa mieszkaniowego potrąca z tego wkładu nie spłaconą część pożyczki lub pomoc bezzwrotną udzieloną przez zakład pracy i zwraca je na rachunek zakładowego funduszu mieszkaniowego zakładu pracy.

21. W razie żądania przez spółdzielnię uzupełnienia wkładu mieszkaniowego (np. przy zamianie lokalu mniejszego na większy) — pomoc z ZFM może być udzielona na uzupełnienie wkładu mieszkaniowego w oparciu o niniejsze wytyczne.

22. Pracownik zakładu pracy ubiegający się o pomoc ze środków ZFM na uiszczenie wkładu własnego powinien złożyć odpowiedni wniosek do rady zakładowej.

Wniosek ten powinien być sprawdzony i zaopiniowany przez komisję mieszkaniową lub socjalno-bytową przy radzie zakładowej.

23. Rada zakładowa dopilnuje, aby kwoty przyznane ze środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe

administracja zakładu przekazała we właściwym terminie na odpowiednie konta bankowe:

— spółdzielni budownictwa mieszkaniowego (w przypadku udzielenia kredytu zastępczego, bądź udzielenia pomocy pracownikowi, na wniesienie wkładu własnego do tej spółdzielni),

— pracowników budujących we własnym zakresie domy jednorodzinne,

— inwestorów zastępczych wykonawców zakładowych domów mieszkalnych.

24. Rada zakładowa zapozna załogę z zasadami i trybem udzielania pomocy ze środków ZFM na uzupełnienie wkładów własnych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego oraz udzieli pomocy zainteresowanym pracownikom w dokonaniu przez nich wyboru jak najbardziej odpowiadającej im formy i standardu tego budownictwa.

Właściwe jednostki administracji zakładu pracy udzielą pomocy pracownikom przy załatwianiu wszelkich formalności związanych z otrzymaniem pomocy zwrotnej lub bezzwrotnej ze środków ZFM.

25. W zakładach pracy, w których ZFM wydzielony z funduszu zakładowego lub z funduszu za osiągnięcia ekonomiczne scentralizowany jest na szczeblu oddziału lub okręgu (np. w resorcie łączności, komunikacji, leśnictwa itp.) — sposób wykorzystania tego funduszu ustala zarząd oddziału lub okręgu związku zawodowego, bądź komisja powołana przez zarząd główny branżowego związku zawodowego w porozumieniu z właściwym resortem (np. dla pracowników zrzeszonych w Związku Zawodowym Pracowników Państwowych i Społecznych), po uprzednim uzgodnieniu z zainteresowanymi radami zakładowymi.

Zasady ujęte w niniejszych wytycznych, dotyczące KSR i plenum rady zakładowej, stosuje się odpowiednio do zarządu oddziału lub okręgu związku zawodowego.

26. Zarządy okręgowe związków zawodowych powinny czuwać nad właściwym udzielaniem członkom załogi pomocy ze środków ZFM oraz rozpatrywać skargi i zażalenia pracowników na decyzje rad zakładowych w tych sprawach, podejmując odpowiednie kroki zmierzające do usunięcia ewentualnych nieprawidłowości.

27. Zarządy główne i zarządy okręgowe związków zawodowych na posiedzeniach prezydiów i plenarnych powinny omawiać sprawy właściwego wykorzystywania środków ZFM na budownictwo mieszkaniowe, podejmując odpowiednie działania w celu pełnego i społecznie słusznego wykorzystywania tych środków.

28. Zarządy główne związków zawodowych powinny rozstrzygać wszelkie kwestie sporne, skargi i zażalenia dotyczące rozdziału środków ZFM i przyznawania pomocy z tych środków dla pracowników.

29. Zarządy główne i zarządy okręgowe związków zawodowych powinny zwrócić szczególną uwagę na potrzebę łączenia przez poszczególne zakłady pracy wolnych środków ZFM w celu wybudowania wspólnych zakładowych i spółdzielczych domów mieszkalnych i stosownie do wielkości własnych środków partycypowania w przydziale lokali mieszkalnych dla swoich pracowników.

DZIAŁ B

16

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1965 r.

zmieniająca ustawę o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 15 grudnia 1965 r. Nr 51, poz. 315)

Art. 1. W ustawie z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przez określenie „przedsiębiorstwa obrotu towarowego” rozumie się przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie zbytu, skupu, sprzedaży hurtowej, sprzedaży detalicznej, usług oraz przemysłu gastronomicznego, garmazeryjnego i piekarskiego.”

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przez użyte w dalszych przepisach ustawy określenie:

1) „sklep” rozumie się wydzieloną i oddzielnie rozliczaną część przedsiębiorstwa, w której następuje powierzenie mienia (np. punkt sprzedaży detalicznej, magazyn, punkt skupu, zakład produkcyjny lub usługowy, aptekę); sklepem w rozumieniu ustawy jest także wydzielone i oddzielnie rozliczane miejsce sprzedaży, produkcji lub usług (np. dział, stoisko, bufet),

2) „personel sprzedający” rozumie się osoby, którym powierza się wspólnie mienie (np. sprzedawców, magazynierów, personel skupujący, kucharzy, piekarzy, garmazeryjnych, kelnerów, farmaceutów); do personelu sprzedającego zalicza się także kierownika sklepu, jego zastępcę oraz brygadzystę, jak również pracowników inkasujących gotówkę, jeżeli powierzono im jednocześnie wykonywanie czynności związanych z wydawaniem towarów.”

c) § 5 skreśla się;

2) w art. 2:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Pracownicy uspołecznionego sklepu, należący do personelu sprzedającego, mogą przyjąć w umowie pisemnej wspólną odpowiedzialność majątkową za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w towarach i innych składnikach majątkowych w sklepie, w którym:

1) przy pracy na jedną zmianę — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 8 osób,

2) przy pracy na dwie lub trzy zmiany — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 12 osób, a w zakładach piekarskich czynnych na trzy zmiany, jeżeli liczba personelu sprzedającego nie przekracza 16 osób.

2. W sklepach samoobsługowych i preselekcyjnych, w zakładach usługowych oraz w zakładach gastronomicznych, stołówkach i innych zakładach żywienia wspólną odpowiedzialność majątkową pracownicy mogą przyjąć bez względu na liczbę personelu sprzedającego.”

b) § 2 skreśla się, a § 3—5 oznacza się kolejno jako § 2—4,

c) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Wspólna odpowiedzialność majątkowa za powierzone mienie na podstawie przepisów niniejszej ustawy nie wyklucza odpowiedzialności indywidualnej za inne mienie powierzone danej osobie.”;

3) w art. 3 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Pracownikowi ponoszącemu odpowiedzialność wspólną przysługuje prawo wglądu w rachunkowość sklepu oraz brania udziału w przyjmowaniu towarów dostarczanych do sklepu i ich wydawaniu.”;

4) w art. 5:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Poza pracownikami ponoszącymi odpowiedzialność wspólną oraz wymienionymi w § 2 i 3 nie wolno w sklepie zatrudniać innych pracowników.”

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. W sklepie, w którym pracownicy przyjęli odpowiedzialność wspólną, wolno zatrudniać:

1) pracowników wykonujących czynności nie związane z dysponowaniem mieniem (np. sprzątaczkę, pomywaczki, robotników zatrudnionych przy przenoszeniu ciężarów, pomocników: kucharzy, piekarzy, garmazeryjnych),

2) osoby zatrudnione dorywczo w okresie wzmożonej działalności sklepu,

3) osoby odbywające naukę zawodu, praktykę lub wstępny staż pracy.

2. Osoby wymienione w ust. 1 nie ponoszą odpowiedzialności wspólnej.

3. Zatrudnienie osób wymienionych w ust. 1 wymaga:

1) pisemnej zgody pracowników ponoszących odpowiedzialność wspólną,

2) zapewnienia pracownikom ponoszącym odpowiedzialność wspólną możliwości nadzoru nad wykonaniem zadań przez osoby wymienione w ust. 1.”

Art. 2. Minister Handlu Wewnętrznego ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, paragrafów, ustępów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 października 1965 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców oraz pracowników administracyjnych i obsługowych szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 30 października 1965 r. Nr 44, poz. 275)

Na podstawie art. 5, 7 i 37 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. o uposażeniu nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249, z 1960 r. Nr 38, poz. 223,

z 1961 r. Nr 34, poz. 167 i Nr 42, poz. 220, z 1962 r. Nr 6, poz. 22 i z 1963 r. Nr 44, poz. 248) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Stawki miesięcznego uposażenia zasadniczego nauczycieli i wychowawców wymienionych w § 1 w zależności od posiadanego wykształcenia i stażu pracy ustala się, jak następuje:

Grupa i kategoria nauczycieli i wychowawców według poziomu wykształcenia			Miesięczna stawka uposażenia według stażu pracy						
			a	b	c	d	e	f	g
grupa	kategoria	poziom wykształcenia	do 3 lat	3—6 lat	6—10 lat	10—15 lat	15—20 lat	20—25 lat	ponad 25 lat
I	1	Nauczyciele i wychowawcy wymienieni w § 1, z wyjątkiem wychowawczyń przedszkoli i innych placówek przedszkolnych, posiadający: średnie wykształcenie pedagogiczne lub wykształcenie równorzędne	1150	1250	1350	1450	1550	1650	1800
	2	studium nauczycielskie lub wykształcenie równorzędne	1350	1450	1550	1650	1750	1850	2000
	3	studia wyższe lub wykształcenie równorzędne	1450	1550	1650	1800	1950	2100	2300
II	1	Wychowawczynie przedszkoli i innych placówek przedszkolnych, posiadające: liceum pedagogiczne dla wychowawczyń przedszkoli lub wykształcenie równorzędne	1050	1150	1250	1350	1450	1550	1650
	2	studium nauczycielskie, wyższy kurs metodyki wychowania przedszkolnego lub wykształcenie równorzędne	1150	1250	1350	1450	1550	1650	1800
	3	studia wyższe lub wykształcenie równorzędne	1300	1400	1500	1600	1700	1800	2000
III	1	Nauczyciele i wychowawcy nie posiadający co najmniej średniego wykształcenia pedagogicznego lub wykształcenia równorzędnego: nauczyciele i wychowawcy	a do 6 lat		b 6—15 lat		c ponad 15 lat		
			1000		1100		1200		
	2	wychowawczynie przedszkoli i innych placówek przedszkolnych	950		1050		1150		

2) w § 19 nr kolejny 9 otrzymuje brzmienie:

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
„9	a) Dyrektor pałacu młodzieży	900
	b) Zastępca dyrektora pałacu młodzieży	600
	c) Kierownik działu pałacu młodzieży	500
	d) Kierownik pracowni pałacu młodzieży	250
	e) Dyrektor młodzieżowego domu kultury	400
	f) Zastępca dyrektora młodzieżowego domu kultury	250
	g) Kierownik domu kultury dzieci i młodzieży, ogniska pracy pozaszkolnej	300
	h) Kierownik pracowni młodzieżowego domu kultury, domu kultury dzieci i młodzieży	150”

§ 2. 1. W sprawach dotyczących zasad wymiaru uposażenia, stawek uposażenia zasadniczego i dodatku specjalnego oraz obowiązkowego wymiaru godzin pracy pracowników pedagogicznych pałaców młodzieży stosuje się przepisy obowiązujące w młodzieżowych domach kultury.

2. Pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia w pałacach młodzieży zatrzymują dotychczasowe uposażenie do czasu

pozostawania na zajmowanych stanowiskach, jeżeli przy zastosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia mieliby otrzymywać uposażenie niższe.

§ 3. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych i obsługowych zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych (Dz. U. z 1958 r. Nr 52, poz. 251 i z 1962 r. Nr 6, poz. 23) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Dla pracowników administracyjno-biurowych wymienionych w § 1 ust. 1 oraz dla woźnych szkolnych ustala się tabelę uposażenia zasadniczego oraz tabelę stanowisk i zaszeregowania poszczególnych stanowisk do grup uposażenia zasadniczego w sposób następujący:

Tabela uposażenia zasadniczego

Grupa uposażenia	Miesięcznie złotych	
	od	do
I	2.000	2.400
II	1.800	2.200
III	1.600	2.000
IV	1.450	1.800
V	1.300	1.600
VI	1.200	1.450
VII	1.100	1.300
VIII	1.000	1.200
IX	900	1.100
X	850	1.000

Tabela stanowisk i zaszeregowania do grup uposażenia zasadniczego

Nr kolejny	Nazwa stanowiska	Grupa uposażenia	
		od	do
1	Kierownik działu (oddziału) administracyjno-gospodarczego: — planetarium i obserwatorium astronomicznego — pałacu młodzieży	III	I
2	Główny księgowy: — planetarium i obserwatorium astronomicznego — pałacu młodzieży	IV	II
3	a) Dyrektor (kierownik) ośrodka szkolenia kursowego b) Zastępca dyrektora do spraw administracyjno-gospodarczych szkoły, zakładu lub innej placówki c) Główny księgowy ośrodka szkolenia kursowego	V	III
4	a) Kierownik do spraw administracyjno-gospodarczych ośrodka szkolenia kursowego albo szkoły, zakładu lub innej placówki b) Główny księgowy szkoły, zakładu lub innej placówki	VI	IV
5	a) Sekretarz ośrodka szkolenia kursowego, szkoły, zakładu lub innej placówki, b) Starszy księgowy, starszy referent ośrodka szkolenia kursowego, szkoły, zakładu lub innej placówki	VIII	V
6	Referent, księgowy, starszy magazynier ośrodka szkolenia kursowego, szkoły, zakładu lub innej placówki	VIII	VI
7	Kierownik stołówki, intendent, magazynier, starszy woźny ośrodka szkolenia kursowego, szkoły, zakładu lub innej placówki	IX	VII
8	Kancelista, praktykant, woźny szkolny, pomoc wychowawczynie przedszkola	X	VIII

2. W wypadkach uzasadnionych zakresem obowiązków, wysokimi kwalifikacjami i przydatnością do pracy, właściwy minister może przyznać zastępcy

dyrektora do spraw administracyjno-gospodarczych oraz głównemu księgowemu szkoły, zakładu lub innej placówki oświatowo-wychowawczej uposażenie

według grupy wyższej od najwyższej przewidzianej w tabeli dla tych stanowisk.

3. Stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowni-

Nr kolejny	Nazwa stanowiska (funkcji)	Miesięczna stawka wynagrodzenia w złotych
1	Goniec, sprzątaczką zatrudniona w systemie czasowym	850
2	Pomoc kuchenna, dozorca, portier	850—1.000
3	Robotnik gospodarczy, szwaczka, pracznia	850—1.200
4	Wykwalifikowany rzemieślnik gospodarczy i ogrodnik, kucharka	900—1.600
5	Palacz centralnego ogrzewania:	
	— systemu grawitacyjnego	900—1.400
	— systemu pompowego lub pompowo-grawitacyjnego	1.000—1.600

4. Woźnym szkolnym oraz innym pracownikom obsługowym szkoły, zakładu lub innej placówki oświatowo-wychowawczej może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie za wykonywanie czynności dozorca domowego w wysokości nie przekraczającej 10% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Zasady przyznawania dodatkowego wynagrodzenia z powyższego tytułu określi Minister Oświaty w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin przez gromadzkę radę narodową do czynności obsługowych w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych.”;

2) w § 8 skreśla się ust. 1.

§ 4. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia — pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 5. 1. Dla pracowników oświaty objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), ulega z dniem 1 listopada 1965 r. zmniejszeniu o kwotę równą 50% uzyskanego wzrostu uposażenia netto, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Jeżeli w wyniku regulacji płac uposażenie netto wzrośnie o kwotę równą lub wyższą aniżeli 200% dodatku, następuje trwała utrata dodatku począwszy od 1 listopada 1965 r.

3. Jeżeli w wyniku regulacji uposażenie netto wzrośnie o kwotę niższą niż 200% pełnego dodatku, pozostała część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1, wypłaca się do dnia 30 czerwca 1966 r.

4. Począwszy od dnia 1 lipca 1966 r. ustalanie wysokości dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości dodatku na każde półrocze począwszy od II półrocza 1966 r. przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego upo-

sowania netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym uposażeniem netto z okresu od 1 listopada do 31 grudnia 1965 r., zwanym dalej „uposażeniem bazowym”.

6. Wzrost uposażenia w stosunku do uposażenia bazowego (ust. 5) skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu uposażenia netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym, począwszy od 1966 r., średniomiesięcznego wzrostu uposażenia w stosunku do zarobku bazowego, o którym mowa w ust. 5, w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości uposażeń uzyskiwanych w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń uposażeń osiągniętych w każdym roku kalendarzowym.

§ 6. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego.

§ 7. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia traci moc:

1) uchwała nr 358 Prezydium Rządu z dnia 9 maja 1955 r. w sprawie uregulowania wymiaru płac pracowników Pałacu Młodzieży w Warszawie i Pałacu Młodzieży w Katowicach,

2) tabela stawek i wynagrodzeń pełnozatrudnionych pracowników administracyjnych ośrodków szkolenia kursowego, stanowiąca załącznik nr 2 do uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274).

§ 8. Prezes Rady Ministrów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolite teksty rozporządzeń wymienionych w § 1 i § 3 z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitych tekstów, z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA NR 284 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1965 r.

w sprawie premiowania i nagradzania pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych i za oszczędne zużywanie paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej.

(Monitor Polski z dnia 24 listopada 1965 r. Nr 62, poz. 325)

W celu ujednoczenia zasad premiowania i nagradzania pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych i za oszczędne zużywanie paliw oraz dostosowania tych zasad do obecnych warunków przedsiębiorstw (zakładów) i potrzeb gospodarki narodowej Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała obowiązuje w państwowych przedsiębiorstwach (zakładach) zużywających paliwa odpadowe (muły, przerosty, pył dymnicowy itp.), paliwa stałe, ciekłe i gazowe oraz energię cieplną (parę, wodę gorącą) do celów produkcyjno-eksploatacyjnych oraz w Centrali Zbytu Węgla.

2. Uchwała nie dotyczy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, pracowników drużyn parowozowych zatrudnionych w innych przedsiębiorstwach (zakładach) oraz palaczy centralnego ogrzewania.

3. Pracownicy drużyn parowozowych, o których mowa w ust. 2, są premiowani według zasad obowiązujących w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”, a palacze centralnego ogrzewania — według zasad określonych zarządzeniem nr 29 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 9 października 1963 r. — Wytyczne w sprawie premiowania st. palaczy (brygadzystów), palaczy i ich pomocników za oszczędne zużycie opału przy opalaniu kotłów centralnego ogrzewania (Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z 1963 r. Nr 4, poz. 13 i z 1965 r. Nr 4, poz. 13).

§ 2. Wprowadza się zasady premiowania i nagradzania pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych i za oszczędne zużywanie paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej określone w załączniku do uchwały.

§ 3. Zainteresowani ministrowie wydadzą w oparciu o zasady, o których mowa w § 2, w porozumieniu z Ministrem Górnictwa i Energetyki oraz zarządami głównymi właściwych związków zawodowych — ramowe regulaminy premiowania, dostosowane do warunków i potrzeb poszczególnych przemysłów, gałęzi przemysłów i poszczególnych przedsiębiorstw (zakładów).

§ 4. Zainteresowani ministrowie mogą ustalić w gospodarczo uzasadnionych wypadkach w porozumieniu z Ministrem Górnictwa i Energetyki, Prze-

wodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz zarządami głównymi właściwych związków zawodowych odmienne zasady premiowania za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych i za oszczędne zużywanie paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej w niektórych przedsiębiorstwach (zakładach), z zachowaniem jednak wysokości premii i zakresu stanowisk uprawniających do premii zgodnie z zasadami, o których mowa w § 2.

§ 5. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wprowadzenie zasad niniejszej uchwały w jednostkach spółdzielczych.

§ 6. Tracą moc:

1) uchwała nr 452 Prezydium Rządu z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych,

2) zarządzenie nr 318 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1956 r. w sprawie podwojenia wysokości nagradzania pracowników zatrudnionych przy spalaniu mułów węglowych i przerostów z dniem 1 listopada 1956 r.,

3) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:

— z dnia 25 stycznia 1951 r. w sprawie premiowania pracowników obsługujących i nadzorujących urządzenia wytwarzające parę dla potrzeb przemysłowych (Biuletyn PKPG Nr 4, poz. 36 i Nr 23, poz. 238),

— nr 397 z dnia 10 października 1951 r. w sprawie zużywania mułu węglowego i wypłaty nagród za jego gospodarcze wykorzystanie (Biuletyn PKPG Nr 29, poz. 297),

— nr 169 z dnia 26 maja 1952 r. w sprawie premiowania pracowników kopalń węgla za załadunek mułu węglowego,

— nr 164 z dnia 24 lipca 1954 r. w sprawie zużywania przerostów węglowych i wypłat nagród za ich gospodarcze wykorzystanie (Biuletyn PKPG Nr 21, poz. 97),

4) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 5 kwietnia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników za oszczędne zużywanie paliw stałych (Monitor Polski Nr 36, poz. 178).

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 284 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1965 r. (poz. 325).

ZASADY PREMIOWANIA I NAGRADZANIA PRACOWNIKÓW ZA GOSPODARCZE WYKORZYSTANIE PALIW ODPADOWYCH I ZA OSZCZĘDNE ZUŻYWANIE PALIW STAŁYCH, CIEKŁYCH I GAZOWYCH ORAZ ENERGII CIEPLNEJ

1. Przepisy ogólne.

§ 1. Niniejsze zasady określają:

1) premiowanie i nagradzanie pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych,

2) premiowanie pracowników za osiągnięcie oszczędności finansowej przy zużywaniu paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej, z wyłączeniem oszczędności z tytułu spalania pozaplanowej ilości paliw odpadowych.

§ 2. Za paliwa odpadowe w rozumieniu niniejszych zasad uważa się węgiel określony mianem „muł” i „przerost” w fakturach Centrali Zbytu Węgla oraz pył dymnicowy, a także inne paliwa, które każdorazowo określi Minister Górnictwa i Energetyki.

§ 3. 1. Za paliwa stałe, ciekłe i gazowe, zwane dalej „paliwami podstawowymi”, uważa się: węgiel kamienny, koks, półkoks, koks pogazowy, węgiel brunatny, brykiety z węgla kamiennego i brunatnego, drewno, torf, mazut, gaz naturalny, gaz przemysłowy itp. paliwa, używane w przedsiębiorstwach (zakładach) do celów produkcyjno-eksploatacyjnych.

2. Przez określenie „energia cieplna” rozumie się parę i wodę gorącą, otrzymywaną przez przedsiębiorstwa (zakłady) z zewnątrz do celów produkcyjno-eksploatacyjnych.

2. Premiowanie i nagradzanie pracowników za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych.

§ 4. 1. Premie i nagrody za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych przysługują:

1) robotnikom zatrudnionym przy wyładunku paliw odpadowych i nawęglaniu oraz przy eksploatacji urządzeń, których właściwa praca zezwala na racjonalne wykorzystywanie tych paliw,

2) pracownikom inżynieryjno-technicznym nadzorującym pracę robotników określonych w pkt 1 (do kierownika oddziału lub wydziału produkcyjnego albo pomocniczego włącznie) oraz ponadto w elektrowniach (elektrociepłowniach) — dyżurnym inżynierom ruchu, kierownikowi eksploatacji, głównemu energetykowi,

3) robotnikom wynagradzanym według systemu akordowego, zatrudnionym przy załadunku mułu w kopalniach węgla kamiennego, oraz robotnikom wynagradzanym według innych systemów i pracownikom umysłowym, zatrudnionym bezpośrednio przy organizacji załadunku i wysyłki mułu w kopalniach węgla kamiennego,

4) pracownikom Centrali Zbytu Węgla, przyczyniającym się do zwiększenia eksploatacji i zużycia mułu,

5) innym, wyżej nie wymienionym, pracownikom przedsiębiorstw (zakładów), określonym w §§ 10 i 11.

2. Szczegółowe wykazy stanowisk, na których zatrudnieni pracownicy uprawnieni są do premiowania i nagradzania zgodnie z ust. 1 pkt 1—3 i 5, ustalają ramowe regulaminy premiowania (§ 3 uchwały).

§ 5. 1. W przedsiębiorstwach (zakładach) zużywających paliwa odpadowe (z wyjątkiem zakładów do-

stosowanych do spalania tych paliw) na premie i nagrody dla pracowników przeznaczają się kwotę w granicach:

1) do 8 zł za każdą tonę zużytego mułu lub pyłu dymnicowego w zakładach zużywających do 1.000 ton węgla miesięcznie,

2) do 6 zł za każdą tonę zużytego mułu lub pyłu dymnicowego w zakładach zużywających ponad 1.000 ton węgla miesięcznie,

3) do 4 zł za każdą tonę zużytego przerostu w zakładach zużywających do 1.000 ton węgla miesięcznie,

4) do 3 zł za każdą tonę zużytego przerostu w zakładach zużywających ponad 1.000 ton węgla miesięcznie.

2. Za podstawę do wyliczenia kwoty przeznaczonej na premie w przedsiębiorstwach (zakładach) przystosowanych do spalania paliw odpadowych przyjmuje się stawki jednostkowe określone w ust. 1, pomnożone przez współczynnik nie wyższy niż 0,3. Stosowanie nowych stawek do wyliczenia premii i nagród nie może spowodować wyższych wypłat od łącznych wypłat dokonywanych poprzednio za spalanie takich samych ilości mułów i przerostów.

3. Wysokość stawek jednostkowych w granicach określonych w ust. 1 i 2 ustalają ramowe regulaminy premiowania (§ 3 uchwały).

4. Ministrowie przyspieszą modernizację podległych im elektrowni (elektrociepłowni) i przystosują je do maksymalnego wykorzystania paliw odpadowych. Minister Górnictwa i Energetyki lub z jego upoważnienia Główny Inspektor Gospodarki Paliwowo-Energetycznej określa każdorazowo przedsiębiorstwa (zakłady) przystosowane do spalania paliw odpadowych.

5. Elektrownie (elektrociepłownie), które zostały przystosowane do spalania paliw odpadowych (ust. 4), zobowiązane są stosować paliwo odpadowe w rozmiarach dla nich wyznaczonych przez Ministra Górnictwa i Energetyki. W razie spalania w kotłowniach paliw podstawowych powyżej wyznaczonej normy, dyrektor jednostki nadrzędnej powinien zawiesić premiowanie za oszczędność paliw podstawowych. Sankcja powyższa nie powinna być stosowana, jeżeli przejście na spalanie paliw podstawowych spowodowane zostało awarią urządzeń lub brakiem dostaw paliw odpadowych.

6. Kwoty ustalone zgodnie z przepisami ust. 1—4 mogą być przeznaczone na premie i nagrody pod warunkiem dotrzymania przez przedsiębiorstwo (zakład) planowanego kosztu paliw.

7. W razie niespełnienia warunku określonego w ust. 6 kwotę przeznaczoną na premie i nagrody obniża się odpowiednio do zaistniałych strat z tytułu niedotrzymania kosztu paliw. Jeśli premia została wypłacona przed stwierdzeniem niespełnienia warunku, nadpłaty potrąca się z przysługującej premii w okresach następnych.

8. W przedsiębiorstwach (zakładach) podległych zjednoczeniom, uprawnionym do tworzenia funduszu nagród (§ 10):

1) 97% kwot, o których mowa w ust. 1 i 2, przeznaczają się na premie dla pracowników uprawnionych do premiowania (§ 4 ust. 1 pkt 1 i 2),

2) pozostałe 3% tych kwot przekazuje przedsiębiorstwo (zakład) do zjednoczenia po upływie każdego kwartału.

§ 6. Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej oraz jego terenowe organy mają prawo przeprowadzania kontroli prawidłowego ustalania wyników, stanowiących podstawę do premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne wykorzystywanie paliw stałych, ciekłych i gazowych oraz energii cieplnej.

§ 7. 1. W kopalniach węgla kamiennego tworzy się fundusz premii (nagród) w wysokości 0,35 zł od każdej tony sprzedanego mułu, wysłanego na zewnątrz.

2. Z funduszu określonego w ust. 1:

1) kwotę w wysokości 0,20 zł od każdej tony mułu — przeznaczają się na premie dla robotników wynagradzanych według systemu akordowego, zatrudnionych przy załadunku mułu (§ 4 ust. 1 pkt 3),

2) kwotę w wysokości 0,10 zł od każdej tony mułu — przeznaczają się na premie dla robotników wynagradzanych według innych systemów i pracowników umysłowych, zatrudnionych bezpośrednio przy organizacji załadunku i wysyłki mułu (§ 4 ust. 1 pkt 3),

3) kwotę w wysokości 0,05 zł od każdej tony mułu — kopalnia przekazuje do Centrali Zbytu Węgla po upływie każdego kwartału.

§ 8. 1. Ostatecznie ustaloną zgodnie z przepisami §§ 5 i 7 kwotę premii rozdziela się w poszczególnych przedsiębiorstwach (zakładach) pomiędzy uprawnionych do premiowania pracowników. Szczegółowe zasady rozdziału kwoty premii ustala dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu) w porozumieniu z radą zakładową. Zasady te powinny uzależniać wysokość premii indywidualnej od utrudnienia w pracy danego pracownika na skutek zużycia paliw odpadowych, a w kopalniach węgla kamiennego — od ilości załadowanego i sprzedanego na zewnątrz mułu.

2. Premie indywidualne wypłaca się:

1) dla robotników — w terminie do dnia 15 następnego miesiąca po okresie rozliczeniowym,

2) dla pracowników umysłowych — w terminie do końca następnego miesiąca po okresie rozliczeniowym.

§ 9. 1. W Centrali Zbytu Węgla na nagrody dla pracowników, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 4, przeznaczają się kwotę równą funduszowi uzyskanemu za osiągnięcia w zakresie gospodarczego wykorzystania mułów węglowych w 1964 r.

2. Zakres osób uprawnionych do nagradzania, warunki i zasady przyznawania i wypłaty nagród określi w regulaminie nagradzania dyrektor Centrali Zbytu Węgla w porozumieniu z radą zakładową.

3. Wysokość nagród dla dyrektora Centrali Zbytu Węgla i jego zastępców ustala w ramach kwoty, o której mowa w ust. 1, Minister Górnictwa i Energetyki.

§ 10. 1. W zjednoczeniach przemysłowych (jednostkach równorzędnych), którym podporządkowane przedsiębiorstwa (zakłady) zużywają łącznie ponad 10.000 ton paliw odpadowych w skali rocznej, tworzy się z kwot przekazanych przez przedsiębiorstwa (§ 5 ust. 8 pkt 2) fundusz nagród z przeznaczeniem na nagrody dla pracowników tych przedsiębiorstw (zakładów) i zakładów energetycznych określonych za wykonanie konkretnych zadań z zakresu zagospodarowania, wdrażania i zwiększania zużycia paliw odpadowych.

2. Indywidualne nagrody, o których mowa w ust. 1, ustala i wypłaca dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu) zależnie od wielkości i znaczenia wykonanych zadań.

§ 11. 1. Z kwot przekazanych przez kopalnię (§ 7 ust. 2 pkt 3) wypłaca się pracownikom przedsiębiorstw (zakładów) nagrody za wykonanie konkretnych zadań z zakresu wdrażania postępu i zwiększania osiągnięć w eksploatacji i zagospodarowaniu mułu.

2. Nagrody z tego funduszu przyznaje Minister Górnictwa i Energetyki na wniosek dyrektora Centrali Zbytu Węgla.

§ 12. Przy ustalaniu i wypłatach nagród, o których mowa w §§ 10 i 11, obowiązują zasady określone przepisami o nagradzaniu z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.

3. Premiowanie pracowników za osiągnięcie oszczędności finansowej przy zużywaniu paliw podstawowych i energii cieplnej.

§ 13. 1. Premia za osiągnięcie oszczędności finansowej przy zużywaniu paliw podstawowych i energii cieplnej przysługuje pracownikom mającym bezpośredni wpływ na oszczędne zużywanie tych paliw i energii.

2. Do pracowników mających bezpośredni wpływ na oszczędne zużywanie paliw podstawowych i energii cieplnej zalicza się:

1) robotników zatrudnionych przy nawęglaniu oraz przy eksploatacji urządzeń, których właściwa praca zapewnia oszczędne zużywanie tych paliw i energii cieplnej,

2) pracowników inżynieryjno-technicznych nadzorujących pracę robotników, o których mowa w pkt 1 (do kierownika oddziału lub wydziału produkcyjnego albo pomocniczego włącznie) oraz ponadto w elektrowniach (elektrociepłowniach) — dyżurnych inżynierów ruchu, kierownika eksploatacji, głównego energetyka.

3. Szczegółowe wykazy stanowisk pracowników mających bezpośredni wpływ na oszczędne zużywanie paliw podstawowych i energii cieplnej ustalają ramowe regulaminy premiowania (§ 3 uchwały).

§ 14. 1. Na premie dla pracowników przeznaczają się kwotę w granicach:

1) do 20% finansowej oszczędności rocznej paliw podstawowych, osiągniętej w elektrowniach (elektrociepłowniach) zużywających paliwa te w różnych asortymentach,

2) do 25% finansowej oszczędności rocznej paliw podstawowych, osiągniętej w przedsiębiorstwach (zakładach) zużywających węgiel brunatny lub inne paliwa stałe w wyrażnie określonym asortymencie oraz w tych przedsiębiorstwach (zakładach), w których ze względu na dobro produkcji nie ma możliwości spalania tańszych (od założonych w planie) asortymentów paliw stałych,

3) do 30% finansowej oszczędności rocznej energii cieplnej, otrzymanej z zewnątrz, w przedsiębiorstwach (zakładach) zużywających tę energię,

4) do 15% finansowej oszczędności rocznej paliw podstawowych osiągniętej w pozostałych, nie wymienionych w pkt 1—3, przedsiębiorstwach (zakładach).

2. Przedsiębiorstwa (zakłady), o których mowa w ust. 1 pkt 2, określa każdorazowo właściwy minister.

3. Premie za osiągniętą oszczędność paliw podstawowych i energii cieplnej rozlicza się i wypłaca za okresy

roczne, z tym że po upływie I, II i III kwartału danego roku mogą być dokonywane zaliczkowo wypłaty tej premii. Na premie zaliczkowe przeznaczają się:

1) 15% oszczędności obliczonej narastająco od początku roku — w przedsiębiorstwach (zakładach), o których mowa w ust. 1 pkt 1,

2) 19% oszczędności obliczonej narastająco od początku roku — w przedsiębiorstwach (zakładach), o których mowa w ust. 1 pkt 2,

3) 22% oszczędności obliczonej narastająco od początku roku — w przedsiębiorstwach (zakładach), o których mowa w ust. 1 pkt 3,

4) 11% oszczędności obliczonej narastająco od początku roku — w przedsiębiorstwach (zakładach), o których mowa w ust. 1 pkt 4.

4. Z kwot przeznaczonych na premie potrąca się każdorazowo wypłacone zaliczkowo premie w okresach poprzednich.

§ 15. 1. Za podstawę do wyliczenia oszczędności przyjmuje się:

1) wartość planowaną paliw podstawowych i energii cieplnej,

2) wartość rzeczywistą zużytych paliw podstawowych i energii cieplnej.

2. Wartość planowaną (ust. 1 pkt 1) koryguje się odpowiednio do wykonania planu produkcji czy usług powodujących zużycie paliw i energii cieplnej. W elektrowniach (elektrociepłowniach) oraz kotłowniach produkujących parę do celów technologicznych koryguje się tę wartość w stosunku do produkcji netto (różnica produkcji brutto i zużycia własnego).

3. Jeśli istnieje możliwość obiektywnego ustalenia ilości i jakości paliw, niezbędnych do wykonania określonej produkcji, za podstawę do obliczenia premii przyjmuje się, zamiast wartości planowanej (ust. 1 pkt 1), wartość będącą iloczynem poprzednio ustalonych normatywów ilościowych i ceny lub wskaźników wartościowych oraz ilości wykonanej produkcji. Normatywy lub wskaźniki wartościowe, o których wyżej mowa, powinny być zatwierdzone przez dyrektora jednostki nadrzędnej. Przedsiębiorstwa (zakłady), w których może mieć zastosowanie ten przepis, określa właściwy minister.

4. Oszczędność roczną, o której mowa w § 14 ust. 1, stanowi różnica między wartością określoną w ust. 1 pkt 1 (z uwzględnieniem ust. 2) a wartością określoną w ust. 1 pkt 2, obliczoną za okres roczny. W razie zużycia paliw odpadowych za podstawę do ustalenia premii przyjmuje się oszczędność, obliczoną zgodnie z przepisami ust. 1—3, pomniejszoną o kwotę wynikającą z osiągniętej oszczędności za spalanie ponadplanowej ilości mułów i przerostów.

5. Wartości planowane na rok bieżący, stanowiące podstawę wyliczenia premii, nie mogą być wyższe od wartości planowanych w roku poprzednim. Odstępstwo od tej zasady może mieć miejsce jedynie w gospodarczo uzasadnionych wypadkach za zgodą dyrektora jednostki nadrzędnej.

6. Oszczędność stanowiącą podstawę do obliczenia premii zaliczkowej za I, II i III kwartał oblicza się w sposób określony w ust. 4, lecz za okresy poszczególnych kwartałów.

7. Oszczędność (ust. 4 i 6) oblicza się w skali całego przedsiębiorstwa (zakładu). Wyjątek od tej zasady mogą stanowić jedynie oddziały produkcyjne i inne jed-

nostki organizacyjne przedsiębiorstwa, posiadające własne składowiska paliw podstawowych, w których istnieją obiektywne możliwości ustalenia wartości planowanej, jak i wartości zużytych paliw. Dla oddziałów (jednostek) tych kierownictwo przedsiębiorstwa (zakładu) może oddzielnie obliczać oszczędność oraz kwoty przeznaczone na premie.

8. Minister Górnictwa i Energetyki opracuje w terminie od dnia 30 czerwca 1966 r. jednolite zasady planowania zużycia paliw dla celów obliczania premii.

§ 16. 1. Ilości paliw przyjęte do obliczenia wartości rzeczywistej zużytych paliw podstawowych za dany okres powinny być zgodne z ilością ewidencyjną paliw (stan początkowy, przychód, rozchód, stan końcowy). Zapas paliw (stan końcowy) na ostatni dzień okresu rozliczeniowego powinien być sprawdzony przez komisję.

2. Komisję (ust. 1) powołuje dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu). W skład komisji powinien wejść główny (starszy) księgowy oraz jeden z pracowników nie uprawnionych do premii na podstawie niniejszych zasad.

3. Stwierdzone przy ustalaniu remanentów braki (z uwzględnieniem ubytków naturalnych) traktuje się jako zużycie paliw w danym okresie rozliczeniowym.

§ 17. Gdy paliwa można zastąpić energią elektryczną, należy przy obliczaniu wyników za okres rozliczeniowy zwrócić uwagę, czy zużycie tej energii mieści się w granicach założeń planowanych. W razie zużycia tej energii w ilości wyższej, niż to wynika z założeń planowanych, należy wartość zużytej nadwyżki odjąć od wyliczonej oszczędności paliw w danym okresie rozliczeniowym.

§ 18. 1. Ostatecznie ustaloną kwotę oszczędności zatwierdza, po upływie każdego okresu, dyrektor jednostki nadrzędnej na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa (zakładu).

2. Kwota oszczędności, o której mowa w ust. 1, może być zatwierdzona w pełnej wysokości pod warunkiem:

1) prowadzenia przez przedsiębiorstwo (zakład) prawidłowej ewidencji obrotu paliw, kontroli ich zużycia na poszczególne cele, kontroli stanu zapasów oraz kontroli zużycia energii elektrycznej w wypadku, gdy paliwa można zastąpić tą energią,

2) utrzymywania przez przedsiębiorstwo (zakład) urządzeń cieplnych w należyтым stanie i sprawności,

3) utrzymania norm i wskaźników jakościowych produkcji.

3. W razie niespełnienia przez przedsiębiorstwo (zakład) warunków określonych w ust. 2 lub stwierdzenia zasadniczych rozbieżności założeń planowanych w stosunku do rzeczywistego wykonania, dyrektor jednostki nadrzędnej ma prawo obniżyć kwotę oszczędności (ust. 1) do wysokości określającej rzeczywiste osiągnięcia przedsiębiorstwa (zakładu) w zakresie oszczędzania paliw podstawowych i energii cieplnej.

§ 19. 1. Po zatwierdzeniu ostatecznie ustalonej kwoty oszczędności część tej oszczędności przypadająca na premie (§ 14 ust. 1), po potrąceniu poprzednio wypłaconych zaliczek (§ 14 ust. 3), rozdziela się pomiędzy uprawnionych pracowników. Szczegółowe zasady rozdziału kwoty przeznaczonej na premie ustala dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu) w porozumieniu z radą zakładową. Zasady te powinny uwzględniać zależność wysokości premii indywidualnej od wpływu danego pracownika na oszczędne używanie paliw podstawowych i energii cieplnej.

2. W przedsiębiorstwach (zakładach), dysponujących

odpowiednią aparaturą pomiarową, wysokość premii indywidualnej powinna być uzależniona od dotrzymania przez poszczególnych pracowników w ciągu zmiany określonych zakładową instrukcją wskaźników technicznych, takich jak: ilość CO₂, temperatura wody zasilającej, ciśnienie pary, temperatura pary itp.

3. Pracownikom, z którymi rozwiązano umowę o pracę w ciągu roku obrachunkowego, powinna być wypłacona pełna premia przysługująca im za pełne kwartały przez nich przepracowane.

4. Wypłata premii za oszczędność paliw podstawowych i energii cieplnej powinna nastąpić w ciągu miesiąca po sporządzeniu bilansu za dany okres rozliczeniowy.

4. Przepisy końcowe.

§ 20. 1. Pracownicy, z których winy powstała awaria urządzeń wyładunkowych, urządzeń przenoszących paliwo i urządzeń ciepłych, powinni być pozbawieni premii (w części lub całości) za gospodarcze wykorzystanie paliw odpadowych oraz za oszczędne używanie paliw podstawowych i energii cieplnej.

2. Premie dla poszczególnych pracowników zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu) w porozumieniu z radą zakładową.

3. Indywidualne premie i nagrody wypłacane pracownikom na podstawie niniejszych zasad, łącznie z innymi premiami i nagrodami wypłacanymi poza planowanym funduszem płac, nie mogą przekraczać w stosunku rocznym trzymiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Ograniczenia te nie mają zastosowania do nagród i wynagrodzeń wypłacanych pracownikom:

- 1) z funduszu zakładowego,
- 2) z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego,
- 3) za współzawodnictwo pracy,
- 4) za wykrycie nielegalnego poboru energii elektrycznej i nadużyć taryfowych popełnianych przez konsumentów prywatnych i spółdzielnie,
- 5) za wynalazczość i racjonalizację.

4. Wypłata premii na podstawie niniejszych zasad może odbywać się tylko poprzez listy płacy przy wypłacie wynagrodzeń zasadniczych. Podstawa i wysokość premii powinny być podane do wiadomości załogi w sposób przyjęty w danym przedsiębiorstwie (zakładzie).

19

UCHWAŁA NR 285 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1965 r.

w sprawie zasad premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw przemysłowych za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

(Monitor Polski z dnia 24 listopada 1965 r. Nr 62, poz. 326)

W celu dostosowania zasad premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw przemysłowych za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej do obecnych warunków przedsiębiorstw i potrzeb gospodarki narodowej Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych, w których w ramach planowania zatwierdzone są wskaźniki jednostkowego zużycia energii elektrycznej i które posiadają niezbędną do ich kontroli aparaturę pomiarową (zużycie energii elektrycznej i wytworzonego produktu), zezwala się dyrektorom (kierownikom) przedsiębiorstw na wprowadzenie w porozumieniu z radami robotniczymi i radami zakładowymi premiowania za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

2. Premiowaniem, o którym mowa w ust. 1 mogą być objęci wyłącznie pracownicy obsługujący i bezpośrednio nadzorujący energochłonne urządzenia produkcyjne oraz pracownicy zakładowych służb energetycznych.

§ 2. Przedsiębiorstwami w rozumieniu uchwały są państwowe przedsiębiorstwa (zakłady) przemysłowe, z wyjątkiem elektrowni (elektrociepłowni).

§ 3. 1. Premie indywidualne, wypłacane na podstawie niniejszej uchwały, łącznie z innymi premiami i nagrodami wypłacanymi poza planowanym funduszem płac (z wyjątkiem premii i nagród z funduszu zakładowego, z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego, za racjonalizację i wynalazczość, za przyrost produkcji eksportowej w zakładach prze-

mysłu maszynowego, za współzawodnictwo pracy) nie mogą przekroczyć trzymiesięcznej płacy zasadniczej w stosunku rocznym.

2. Wypłaty premii, o których mowa w ust. 1, powinny być ujmowane listami płac w oparciu o instrukcje wydane przez Ministra Finansów.

§ 4. 1. W przedsiębiorstwach, w których wprowadzone zostanie premiowanie, tworzy się fundusz premiowy, na który przeznaczają się od 5 do 12 groszy od każdej zaoszczędzonej kilowatogodziny energii elektrycznej, w zależności od rodzaju produkcji. Stawka ta wynosi:

1) przy elektrolizie aluminium	5 gr/kWh
2) przy produkcji karbidu i ferrostopów	8 „
3) przy produkcji stali elektrycznej, elektrolizie cynku i chloru	10 „
4) przy pozostałej produkcji	12 „

2. Jeżeli przedsiębiorstwo uiszcza w danym okresie rozliczeniowym dodatkowe opłaty za pobór energii elektrycznej biernej, fundusz premiowy ulega obniżeniu w takim stosunku procentowym, w jakim pozostają te opłaty do wartości pobranej energii elektrycznej czynnej (tylko opłaty za kWh).

§ 5. 1. Przez zaoszczędzone kilowatogodziny energii elektrycznej, o których mowa w § 4 rozumie się różnicę między liczbą kilowatogodzin energii elektrycznej, obliczonej na podstawie zatwierdzonych wskaźników zużycia dla określonych asortymentów produkcji, a liczbą kilowatogodzin energii elektrycznej rzeczywiście zużytej do produkcji tych asortymentów.

2. Wskaźniki zużycia, o których mowa w ust. 1, nie mogą być wyższe od osiągniętych w analogicz-

nym okresie roku ubiegłego. Odstępstwo od tej zasady może nastąpić w wypadkach uzasadnionych zmianą warunków produkcji za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 6. Fundusz premiowy, o którym mowa w § 4, może być uruchomiony pod warunkiem:

1) utrzymania procentowego stosunku zużycia energii elektrycznej nie stanowiącej podstawy do obliczania oszczędności do całkowitego zużycia na poziomie nie wyższym niż osiągnięty w analogicznym okresie roku ubiegłego,

2) nieprzekroczenia planowanego rozchodu energii w innych postaciach przez urządzenia, którymi można zastępować odbiorniki energii elektrycznej, co musi być udowodnione dotrzymaniem lub polepszeniem jednostkowych wskaźników zużycia tych nośników energii lub też kompleksowego wskaźnika jednostkowego zużycia paliw i energii.

§ 7. 1. Premie za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej rozlicza się i wypłaca za okresy roczne, z tym że po upływie I, II i III kwartału danego roku mogą być dokonywane zaliczkowo wypłaty tej premii. Na premie zaliczkowe przeznaczają się 75% funduszu premiowego liczonego narastająco od początku roku.

2. Z kwot przeznaczonych na premie potrąca się każdorazowo wypłacone zaliczkowo premie w okresach poprzednich.

§ 8. Przedsiębiorstwo przystępujące do premiowania obowiązane jest zawiadomić o tym właściwy terenowo okręgowy inspektorat gospodarki paliwowo-energetycznej.

§ 9. 1. Na podstawie ramowych zasad określonych w uchwale ministrowie sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwami wydadzą w porozumieniu z zarząd-

mi głównymi właściwych związków zawodowych regulaminy premiowania pracowników zatrudnionych przy obsłudze i nadzorze energochłonnych urządzeń produkcyjnych oraz pracowników zakładowych służb energetycznych, ustalając między innymi:

- 1) tryb wprowadzania premiowania,
- 2) stanowiska pracy objęte premiowaniem,
- 3) formę opracowywania wniosków premiowych i zatwierdzania premii,
- 4) zasady podziału premii.

2. Zainteresowani ministrowie mogą zlecić dyrektorom jednostek nadrzędnych nad przedsiębiorstwami ustalenie we własnym zakresie form i zasad, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4.

§ 10. Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwo-Energetycznej oraz jego organy terenowe mają prawo przeprowadzania kontroli prawidłowego ustalania wyników, stanowiących podstawę do premiowania pracowników za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej.

§ 11. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie premiowania pracowników państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej (Monitor Polski Nr 43, poz. 200),

2) zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 października 1960 r. w sprawie zasad premiowania pracowników niektórych państwowych przedsiębiorstw za racjonalne i oszczędne użytkowanie energii elektrycznej (Monitor Polski Nr 83, poz. 376).

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

20

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 listopada 1965 r.

w sprawie uposażenia pracowników Prezydiów Dzielnicowych Rad Narodowych Zwierzyniec w m. Krakowie oraz Grunwaldu w m. Poznaniu.

(Dziennik Ustaw z dnia 1 grudnia 1965 r. Nr 50, poz. 309)

Na podstawie art. 4 pkt 5 i art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) i § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80, z 1962 r. Nr 31, poz. 145, z 1964 r. Nr 17, poz. 96 i z 1965 r. Nr 11, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do pracowników:

1) Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Zwierzyniec w m. Krakowie oraz

2) Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Grun-

wald w m. Poznaniu stosuje się zaszeregowanie ustalone dla pracowników prezydiów rad narodowych miast liczących powyżej 100 tysięcy mieszkańców w części A tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149 z późniejszymi zmianami) pod warunkiem, że pracownicy posiadają kwalifikacje wymagane od pracowników prezydiów rad narodowych tych miast.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 8 listopada 1965 r.

w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 1 grudnia 1965 r. Nr 50, poz. 312)

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie normuje uposażenie pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach lasów państwowych utworzonych na podstawie art. 6 ust. 2 lit. a) ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448), zwanych dalej „pracownikami”.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych, zatrudnionych w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, którzy są członkami Korpusu Technicznego Pożarnictwa. Uposażenia tych pracowników regulują odrębne przepisy.

3. W pomocniczych pionach działalności gospodarstwa leśnego zasady wynagradzania pracowników mogą być regulowane układami zbiorowymi pracy i wyłączone spod działania niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1. Ustanawia się dla pracowników tabelę stanowisk i stawek uposażenia zasadniczego, stanowiącą załącznik do rozporządzenia.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego zaliczy komórki organizacyjne przedsiębiorstwa lasów państwowych lub stanowiska pracy w tym przedsiębiorstwie do poszczególnych rodzajów służb przewidzianych w tabeli stanowisk i stawek uposażenia zasadniczego.

§ 3. 1. Pracownikowi przyjętemu do pracy przyznaje się uposażenie zasadnicze w granicach określonych w § 2 ust. 1, w wysokości zależnej od poziomu posiadanych kwalifikacji zawodowych.

2. Taryfikator kwalifikacyjny określający wykształcenie i staż pracy, niezbędne do zajmowania poszczególnych stanowisk służbowych, ustali Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego.

§ 4. 1. Pracownicy na stanowiskach nadleśniczego, adiunkta, leśniczego służby zewnętrznej, podleśniczego i gajowego, pełniący służbę w trudnych warunkach, otrzymują dodatki od 50 do 350 zł miesięcznie. Na terenie powiatów ustrzyckiego, leskiego i sanockiego województwa rzeszowskiego dodatek ten może być podwyższony do 700 zł miesięcznie na okres do końca 1965 r.; okres ten może być przedłużony przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

2. Zasady ustalania wysokości poszczególnych dodatków w zależności od stopnia trudności pełnienia służby i warunków bytowo-ekonomicznych określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 5. 1. Pracownicy zatrudnieni w nadleśnictwach mają prawo do otrzymywania bezpłatnie drewna opałowego z lasów państwowych w ilości odpowiadającej 24 metrom przestrzennym szczap opałowych sosnowych rocznie, przeznaczonego do ogrzewania mieszkań.

2. Jakość oraz tryb wydawania pracownikom drewna opałowego ustali Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

3. Pracownicy zatrudnieni w biurach okręgowych zarządów lasów państwowych i zespołach składnic otrzymują w zamian za drewno opałowe w naturze dodatek do uposażenia równy wartości szczap sosnowych obliczonej według aktualnego cennika urzędowego.

4. Przepis ust. 3 stosuje się również do pracowników zatrudnionych w nadleśnictwach, którzy zajmują mieszkania nie przystosowane do opalania drewnem.

5. Pracownikom zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych szczególnych, równorzędnych z nadleśnictwami, Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego przyznaje uprawnienia określone w ust. 1 lub 3.

§ 6. 1. Pracownikom zatrudnionym w nadleśnictwach mogą być przydzielane do bezpłatnego korzystania grunty rolne (orne, łąki, sady i ogrody) o powierzchni odpowiadającej 0,5 ha gruntów III klasy na pracownika; w razie nieposiadania przez nadleśnictwo odpowiednich gruntów rolnych, pracownikom nie przysługuje ekwiwalent pieniężny.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego może zastosować przepis ust. 1 do pracowników zatrudnionych w okręgowych zarządach lasów państwowych i równorzędnych z nadleśnictwami jednostkach organizacyjnych szczególnych, jeżeli pracownicy ci posiadają warunki do prowadzenia gospodarstwa rolnego.

3. Powierzchnię gruntów, jaka może być przydzielona pracownikowi do korzystania w zależności od jakości tych gruntów (ust. 1), sposób przydzielania oraz korzystania z gruntów, jak również zasady rozrachunku w razie rozwiązania stosunku służbowego lub śmierci pracownika ustali Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

4. W nadleśnictwach posiadających większą powierzchnię gruntów rolnych mogą być pracownikom dodatkowo przydzielone do korzystania grunty orne i łąki odpłatnie na warunkach ulgowych, które określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego. Łączna powierzchnia gruntów rolnych oddanych pracownikowi do korzystania bezpłatnie i odpłatnie nie może przekraczać 2 ha.

5. Jeżeli po przydzieleniu gruntów zgodnie z przepisami ust. 1—4 pozostanie w nadleśnictwie nadwyżka gruntów, których zagospodarowanie na zasadach ustalonych przepisami w sprawie wyłączania i włączania do państwowego gospodarstwa leśnego państwowych gruntów nieleśnych oraz lasów okaże się

niecelowe, Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego może zezwolić, aby z nadwyżki tej przydzielone zostały pracownikom do korzystania dodatkowo grunty orne i łąki na warunkach określonych w ust. 4, z tym że łączna powierzchnia gruntów rolnych oddanych pracownikowi do korzystania bezpłatnie i odpłatnie nie może przekraczać 3 ha.

§ 7. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego ustali, którym pracownikom zatrudnionym w nadleśnictwach i jednostkach organizacyjnych szczególnych oraz w jakim zakresie i na jakich warunkach będzie dozwolony bezpłatny wypas inwentarza.

§ 8. 1. Pracownicy zatrudnieni w nadleśnictwach, zajmujący stanowiska ustalone przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, obowiązani są mieszkać w miejscach pełnienia ich obowiązków służbowych i w tym celu otrzymują bezpłatnie mieszkania służbowe wraz z budynkami gospodarczymi.

2. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego może zastosować przepis ust. 1 do pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych szczególnych.

3. Pracownikom, poza wymienionymi w ust. 1, mogą być oddane w najem odpłatnie na ich prośbę mieszkania w budynkach pozostających pod zarządem przedsiębiorstw lasów państwowych.

§ 9. Sprawy opróżniania mieszkań określonych w § 8, w razie rozwiązania stosunku służbowego z pracownikiem, przeniesienia służbowego lub przejścia pracownika do innego zakładu pracy, a także w razie zmiany charakteru pracy na pracę nie wymagającą zajmowania mieszkania służbowego, regulują odrębne przepisy.

§ 10. 1. Uprawnienia pracowników do otrzymywania umundurowania określają odrębne przepisy.

2. Pracownicy obowiązani do noszenia umundurowania w służbie otrzymują dodatek do uposażenia na obuwiu w wysokości 260 zł rocznie, płatne z góry.

§ 11. 1. Pracownicy mogą otrzymywać zapomogi, nagrody pieniężne oraz premie.

2. Zasady premiowania pracowników ustala Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego.

§ 12. W razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, pracownicy otrzymują należności określone odrębnymi przepisami.

§ 13. 1. Pracownikowi służy prawo do jednego tylko uposażenia za ogół czynności połączonych z zajmowanym stanowiskiem służbowym.

2. Za czynności służbowe zleczone, nie związane z zajmowanym stanowiskiem, może pracownik otrzymać dodatkowe wynagrodzenie na zasadach ustalonych przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 14. Prawo do uposażenia powstaje od dnia objęcia służby. Jeżeli objęcie służby nastąpiło w ciągu miesiąca kalendarzowego, uposażenie za czas do pierwszego najbliższego miesiąca oblicza się dziennie w wysokości po $\frac{1}{30}$ części uposażenia miesięcznego.

§ 15. Zmiana wysokości uposażenia z powodu awansu lub innych przyczyn następuje z dniem

pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego. W razie zmiany miejsca służbowego, pociągającej za sobą zmianę wysokości uposażenia, prawo do uposażenia odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu przysługuje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po objęciu obowiązków służbowych na nowym miejscu.

§ 16. Prawo do otrzymywania drewna opałowego oraz prawo do korzystania z gruntów rolnych powstaje od dnia objęcia służby na stanowisku, z którego tytułu prawo to przysługuje.

§ 17. 1. Prawo do uposażenia gaśnie:

1) w razie śmierci pracownika — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła śmierć,

2) w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób — z ostatnim dniem tego miesiąca kalendarzowego, w którym ustał stosunek służbowy; przepis ten nie dotyczy pracowników, którzy wystąpili ze służby lub samowolnie opuścili służbę; osoby te powinny zwrócić odpowiednią część uposażenia za dni nie przepracowane według zasad określonych w § 14.

2. Prawo do dodatku określonego w § 4 gaśnie z upływem okresu, na który został przyznany, lub z ostatnim dniem miesiąca, w którym ustało zajmowanie w określonej jednostce organizacyjnej stanowiska, do którego przywiązany jest ten dodatek.

§ 18. Prawo do otrzymywania drewna opałowego oraz prawo do korzystania z gruntów rolnych ustaje z dniem zwolnienia ze stanowiska, z którego tytułu prawo to przysługiwało.

§ 19. Pracownicy otrzymują uposażenie w terminie ustalonym dla wypłaty uposażenia pracownikom państwowym.

§ 20. 1. W razie śmierci pracownika przyznaje się zasiłek tytułem zwrotu kosztów pogrzebu:

1) jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci lub rodzice — w wysokości trzymiesięcznego, ostatnio pobranego przez zmarłego, uposażenia,

2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba — w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1.

2. Zasiłek na koszty pogrzebu ulega zmniejszeniu o kwoty otrzymane na mocy przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

§ 21. 1. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

1) szczególnych przepisów prawnych,

2) tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych,

3) decyzji organów dokonujących wypłaty uposażenia.

2. Na podstawie decyzji przewidzianych w ust. 1 pkt 3 potrącenia mogą być dokonywane jedynie na zaspokojenie roszczeń do pracownika z tytułu uposażenia służbowego lub należności i danin publicznych.

3. Do potrąceń wymienionych w ust. 2 stosuje się przepisy o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, dotyczące dopuszczalności i wysokości potrąceń oraz pierwszeństwa zaspokojenia roszczeń.

4. Przepisy ust. 3 nie dotyczą należności z tytułu pobranej, a nie rozliczonej zaliczki na koszty podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia służbowego, należności za świadczenia w naturze oraz kwot

uposażenia podlegającego zwrotowi w myśl § 17 ust. 1 pkt 2, które potrąca się w pełnej wysokości niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 22. 1. Roszczenia pracowników z tytułu uposażenia przedawniają się po upływie lat trzech od terminu płatności.

2. Bieg przedawnienia przerywa każda czynność przedsięwzięta przez te osoby mająca na celu ustalenie lub dochodzenie wierzytelności.

§ 23. Do spraw, które w myśl rozporządzenia mają być uregulowane w drodze zarządzeń Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, stosuje się dotychczasowe przepisy do czasu wydania tych zarządzeń.

§ 24. Pracownicy, którzy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia pobierali uposażenie zasadnicze

wyższe niż przewidziane w rozporządzeniu, zachowują prawo do uposażenia zasadniczego w dotychczasowej wysokości do czasu pozostawania na zajmowanym stanowisku.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 26 maja 1950 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 24, poz. 218, z 1951 r. Nr 56, poz. 390, z 1953 r. Nr 15, poz. 62, z 1955 r. Nr 6, poz. 40, z 1956 r. Nr 3, poz. 19 oraz Nr 29, poz. 136, z 1958 r. Nr 7, poz. 22, z 1960 r. Nr 33, poz. 189, z 1961 r. Nr 50, poz. 277 i z 1964 r. Nr 14, poz. 82).

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:

w z. J. Grudziński

Załącznik do rozporządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 8 listopada 1965 r. (poz. 312).

TABELA STANOWISK I STAWEK UPOSAŻENIA ZASADNICZEGO PRACOWNIKÓW PRZEDSIĘBIORSTW LASÓW PAŃSTWOWYCH

Lp.	Stanowisko	Stawka uposażenia zasadniczego zł
1	2	3
A. Służba terenowa.		
1	Nadleśniczy, kierownik zespołu składnic, kierownik jednostki organizacyjnej równorzędnej z nadleśnictwem	2.100—3.000
2	Adiunkt, zastępca kierownika zespołu składnic	1.600—2.400
3	Leśniczy służby zewnętrznej, kierownik składnicy, leśniczy administracyjny	1.400—2.300
4	Instruktor techniczny	1.500—2.000
5	Starszy składnicowy (bindugowy)	1.250—1.900
6	Podleśniczy, składnicowy	1.200—1.500
7	Gajowy, pomocnik w składnicy	1.000—1.300
8	Brakarz	1.400—2.300
9	Główny księgowy, kierownik biura	1.700—2.400
10	Starszy księgowy	1.400—1.900
11	Księgowy	1.200—1.650
12	Kasjer, rachmistrz, magazynier	1.100—1.500
13	Kierownik budowy	2.100—3.000
14	Technik budowlany, technik-mechanik, technik-meliorant	1.300—2.000
15	Praktykant z wyższym wykształceniem	1.200
16	Praktykant ze średnim wykształceniem	1.000
B. Biura okręgowych zarządów lasów państwowych.		
Kierownictwo:		
1	Dyrektor	4.000—5.000
2	Zastępca dyrektora, główny księgowy	3.500—4.300
Służba techniczna i ekonomiczna:		
1	Naczelnik wydziału, główny inspektor, główny mechanik	2.600—3.500
2	Inspektor obwodowy	2.500—3.400
3	Starszy inspektor, starszy ekonomista	2.200—3.000
4	Starszy instruktor techniczny	1.900—2.700
5	Inspektor, ekonomista, kierownik warsztatów mechaniczno-remontowych, starszy majster w warsztatach mechaniczno-remontowych	1.700—2.400
6	Instruktor techniczny, majster w warsztatach mechaniczno-remontowych	1.500—2.100
7	Starszy referent	1.400—1.900
8	Referent	1.050—1.550

Lp.	Stanowisko	Stawka uposażenia zasadniczego zł
1	2	3
9	Radca prawny, referent prawny	według ogólnie obowiązujących zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz w bankach państwowych
Służba finansowo-księgowo:		
1	Zastępca głównego księgowego	2.400—3.100
2	Starszy rewident, starszy instruktor	2.200—2.900
3	Rewident, instruktor	1.700—2.300
4	Starszy księgowy, starszy planista finansowy	1.400—2.100
5	Księgowy, planista-finansowy	1.200—1.800
6	Kasjer, rachmistrz	1.100—1.500
Służba kadr:		
1	Naczelnik wydziału	2.300—3.000
2	Starszy instruktor	1.900—2.500
3	Instruktor	1.500—1.900
4	Starszy referent	1.300—1.700
5	Referent	1.000—1.350
Służba administracyjna:		
1	Naczelnik wydziału	2.300—3.000
2	Kierownik sekcji	1.900—2.500
3	Kierownik kancelarii	1.500—2.100
4	Sekretarz dyrektora, starszy referent	1.300—1.700
5	Kierownik magazynu	1.400—1.900
6	Intendent, magazynier	1.050—1.550
7	Kierownik centrali telefonicznej, referent, kierownik maszynopisowni, maszynistka poza maszynopisownią	1.000—1.350
8	Maszyhistka w maszynopisowni, telefonistka, kancelistka	950—1.250
Służba przygotowawcza:		
1	Praktykant w wyższym wykształceniu	1.200—1.400
2	Praktykant ze średnim wykształceniem	950—1.100
C. Pracownicy obsługi.		
1	Palacz centralnego ogrzewania, rzemieślnik wykwalifikowany	1.000—1.600
2	Robotnik gospodarczy	800—1.200
3	Starszy woźny	950—1.050
4	Woźny, portier, woźnica w nadleśnictwie	800— 900
5	Sprzątaczką, dozorca	800— 850

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 8 listopada 1965 r.

w sprawie uposażenia funkcjonariuszów Straży Leśnej.

(Dziennik Ustaw z dnia 1 grudnia 1965 r. Nr 50, poz. 313)

Na podstawie art. 8 dekretu z dnia 5 lipca 1946 r. o Straży Leśnej (Dz. U. z 1946 r. Nr 41, poz. 238 i z 1949 r. Nr 18, poz. 110) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonariusze Straży Leśnej otrzymują uposażenie zależnie od pełnionych funkcji. Uposażenie to łącznie z dodatkiem za ochronę lasów oraz dodat-

kami funkcyjnym i służbowym ustala się, jak następuje:

- 1) główny inspektor 2.500—3.100 zł miesięcznie,
- 2) komendant okręgowy 1.600—2.300 zł miesięcznie,

- 3) komendant grupy operacyjnej
1.200—1.800 zł miesięcznie,
- 4) funkcjonariusz grupy operacyjnej
1.000—1.500 zł miesięcznie.

§ 2. Wysokość uposażenia dla poszczególnych funkcjonariuszów Straży Leśnej, w ramach określonych w § 1, ustalają:

- 1) Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego — dla głównego inspektora,
- 2) dyrektor Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych — dla komendantów okręgowych,
- 3) dyrektorzy właściwych terytorialnie okręgowych zarządów lasów państwowych — dla pozostałych funkcjonariuszów Straży Leśnej.

§ 3. 1. Funkcjonariuszom Straży Leśnej, z wyjątkiem zatrudnionych w Inspektoracie Straży Leśnej, przysługują zryczałtowane diety za 20 dni każdego miesiąca w wysokości diet przewidzianych dla pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych.

2. Funkcjonariuszom Straży Leśnej wymienionym w ust. 1 przysługują w razie podróży służbowej lub delegacji poza terytorialny zasięg okręgowego zarządu lasów państwowych, w którym pełnią służbę, diety jak dla pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych, zmniejszone o $\frac{1}{30}$ ryczałtu, określonego w ust. 1, za każdą dobę podróży lub delegacji.

3. Funkcjonariusze Inspektoratu Straży Leśnej w razie podróży służbowej otrzymują diety w wysokości obowiązującej dla pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych.

4. Zryczałtowane diety płatne są z dołu. Prawo do zryczałtowanych diet powstaje równocześnie z prawem do uposażenia, ustaje zaś na czas urlopu wypoczynkowego, bezpłatnego urlopowania, zawieszenia w służbie oraz po upływie 14 dni niepełnienia czynności służbowych z innego powodu.

§ 4. Uposażenie funkcjonariusza Straży Leśnej zatrudnionego w dniu wejścia w życie rozporządzenia, ustalone na podstawie § 1, nie może być niższe od uposażenia liczonego z dodatkiem funkcyjnym bądź służbowym, pobieranego przez funkcjonariusza bezpośrednio przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy §§ 5, 6, 13—16, § 17 ust. 1, §§ 18—24 oraz § 11 w zakresie zapomóg i nagród rozporządzenia Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 8 listopada 1965 r. w sprawie uposażenia pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych (Dz. U. Nr 50, poz. 312).

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 12 kwietnia 1949 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszów Straży Leśnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 24, poz. 171, z 1954 r. Nr 32, poz. 134, z 1956 r. Nr 29, poz. 137, z 1958 r. Nr 9, poz. 32 i z 1962 r. Nr 48, poz. 229).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:
w z. J. Grudziński

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 25 sierpnia 1965 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne.

(Monitor Polski z dnia 29 września 1965 r. Nr 53, poz. 277)

Na podstawie art. 32 i art. 36 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) i § 33 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki ustala się, co następuje:

§ 1. Wykaz instytutów technicznych, stanowiący załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1961 r. w sprawie ustalenia wykazu instytutów naukowo-badawczych uważanych za instytuty techniczne (Monitor Polski z 1961 r. Nr 95, poz. 404 oraz z 1962 r. Nr 43, poz. 202 i Nr 65, poz. 308) uzupełnia się, jak następuje:

Lp.	Nazwa instytutu	Jednostka nadzorująca
65	Instytut Transportu Samochodowego	Ministerstwo Komunikacji

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. A. Firganek

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 października 1965 r.

w sprawie kierowania kandydatów na kierowców i kierowców pojazdów samochodowych na badania lekarskie.*(Monitor Polski z dnia 24 listopada 1965 r. Nr 62, poz. 330)*

Na podstawie art. 20 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 222 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 61, poz. 295 i z 1965 r. Nr 19, poz. 128) zarządza się, co następuje:

Kierowanie na badania lekarskie.

§ 1. 1. Skierowania na badania lekarskie wydają:

1) kandydatom na kierowców oraz kierowcom ubiegającym się o prawo jazdy wyższej kategorii, a odbywającym szkolenie — kierownicy szkół kierowców lub ośrodków albo kursów szkolenia kierowców,

2) kandydatom na kierowców ubiegającym się o prawo jazdy bez odbycia szkolenia oraz kierowcom:

a) ubiegającym się o prawo jazdy wyższej kategorii bez odbycia przeszkolenia,

b) którym zwraca się prawo jazdy cofnięte na okres dłuższy niż rok,

c) co do których istnieje obawa, że nie posiadają odpowiedniego stanu zdrowia

— z zastrzeżeniem przepisów pkt 4 i 5 — organy do spraw komunikacji prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych właściwe ze względu na miejsce zamieszkania kandydata na kierowcę lub kierowcy,

3) kierowcom, którzy uczestniczyli w wypadku drogowym z zabitymi lub ciężko rannymi — bezpośrednio po wypadku właściwy organ Milicji Obywatelskiej,

4) kandydatom na kierowców i kierowcom:

a) w czynnej służbie wojskowej lub zatrudnionym w jednostkach wojskowych — właściwe organy wojskowe,

b) pełniącym służbę lub zatrudnionym w jednostkach podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii oraz przedsiębiorstw — właściwe organy tych jednostek,

5) kandydatom na kierowców i kierowcom zatrudnionym w kolejowych zakładach pracy — właściwe kolejowe zakłady pracy.

2. Skierowanie na badanie lekarskie kierowców określonych w ust. 1 pkt 2 lit. c) następuje na wniosek organu Milicji Obywatelskiej lub kierownictwa zakładu pracy zatrudniającego kierowcę.

§ 2. 1. Skierowania na badania okresowe kierowcom zawodowym wydają:

1) zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy — właściwe zakłady pracy,

2) zatrudnionym:

a) w przedsiębiorstwach nie uspołecznionych transportu publicznego — wojewódzkie związki zrzeszeń prywatnego handlu i usług, właściwe ze względu na miejsce pracy kierowcy,

b) w innych nie uspołecznionych zakładach pracy — pracodawca.

2. Kierowcom wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 4 skierowania na badania okresowe wydają właściwe organy wojskowe lub właściwe organy jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Wzór skierowania na badania lekarskie ustalony jest w załączniku do zarządzenia.

Świadectwo lekarskie.

§ 4. 1. W wyniku badania lekarskiego właściwy zakład służby zdrowia wydaje świadectwo lekarskie.

2. Świadectwa lekarskiego nie wydaje się w wyniku badania okresowego, z wyjątkiem wypadku określonego w § 6 ust. 1.

3. W wypadkach określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 lit. c) i pkt 3 — jeżeli badanie wykazało, że kierowca nie posiada odpowiedniego stanu zdrowia — zakład służby zdrowia przesyła organowi do spraw komunikacji prezydium właściwej rady narodowej świadectwo lekarskie najdalej w terminie 14 dni od dnia sprawdzenia stanu zdrowia kierowcy.

§ 5. 1. Świadectwo lekarskie, nie przedstawione organowi do spraw komunikacji prezydium właściwej rady narodowej w terminie 6 miesięcy od daty jego wystawienia, traci ważność.

2. Świadectwo lekarskie wystawione kierowcy w wyniku badania okresowego w wypadku przewidzianym w § 6 ust. 1 ważne jest do następnego badania okresowego.

Karty badania.

§ 6. 1. Wyniki badań okresowych właściwy zakład służby zdrowia wpisuje do karty badania, a jeżeli badanie wykazało, że kierowca nie posiada odpowiedniego stanu zdrowia, wystawia również świadectwo lekarskie i przesyła je organowi do spraw komunikacji prezydium właściwej rady narodowej najdalej w terminie 14 dni od dnia sprawdzenia stanu zdrowia kierowcy.

2. Kartę badania (ust. 1) wystawia w dwóch egzemplarzach zakład służby zdrowia, przeprowadzający badania okresowe kierowcy. Zakład służby zdrowia przechowuje jeden egzemplarz karty badania u siebie, a drugi egzemplarz przekazuje jednostce, która wydała skierowanie na badanie okresowe (§ 2).

§ 7. 1. Zakład pracy i inne jednostki określone w § 2 obowiązane są przechowywać karty badania w aktach kierowcy.

2. Zakłady pracy i inne jednostki określone w § 2 obowiązane są dostarczyć do wglądu kartę badania na każde żądanie organu do spraw komunikacji prezydium właściwej rady narodowej.

§ 8. 1. W razie przejścia kierowcy zawodowego do pracy w innym zakładzie pracy dotychczasowy zakład pracy obowiązany jest przekazać nowemu zakładowi pracy oryginał karty badania kierowcy. W tym celu nowy zakład pracy powinien zawiadomić poprzedni zakład pracy o zatrudnieniu kierowcy.

2. W razie przeniesienia siedziby nie uspołecznionego przedsiębiorstwa transportowego na inny teren, organizacja określona w § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a) obowiązana jest przekazać organizacji właściwej ze względu na nowe miejsce siedziby tego przedsiębiorstwa, na jej żądanie, oryginał karty badania kierowcy.

3. W razie zmiany miejsca pracy przez kierowcę

zatrudnionego w nie uspołecznionym przedsiębiorstwie transportowym, organizacja określona w § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a) obowiązana jest przekazać oryginał karty badania kierowcy organizacji właściwej ze względu na nowe miejsce pracy kierowcy lub zakładowi pracy, który go zatrudnił, na żądanie tej organizacji lub zakładu pracy.

Przepisy końcowe.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1959 r. w sprawie badania lekarskiego kandydatów na kierowców i kierowców pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr 37, poz. 171).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 października 1965 r. (poz. 330).

.....
(nazwa i adres organu kierującego na badanie,
zakładu pracy, organizacji)

..... dnia 19..... r.

Nr

Do

.....
.....
(nazwa i adres zakładu służby zdrowia)

..... kieruje
(nazwa i adres organu kierującego na badanie *), zakładu pracy *), organizacji *)

Ob.
(imię i nazwisko)

urodzonego dnia W

zamieszkałego w

ul. powiat

do zbadania stanu zdrowia

Ob.
(imię i nazwisko)

podlega badaniu stanu zdrowia ze względu na to, że **)

U w a g a:

*) Niepotrzebne skreślić.

**) Podać krótkie uzasadnienie potrzeby badania lekarskiego.

.....
(podpis z podaniem imienia, nazwiska
i stanowiska służbowego)

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 3 listopada 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia kategorii pracowników resortu komunikacji uprawnionych do korzystania ze świadczeń kolejowej służby zdrowia oraz w sprawie określenia zakresu i warunków udzielania tych świadczeń.

(Monitor Polski z dnia 2 grudnia 1965 r. Nr 64, poz. 364)

Na podstawie § 3 uchwały nr 637 Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie kolejowego lecznictwa pracowniczego (Monitor Polski Nr 91, poz. 1013) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 grudnia 1955 r. w sprawie określenia kategorii pracowników resortu komunikacji uprawnionych do korzystania ze świadczeń kolejowej służby zdrowia oraz w sprawie określenia zakresu i warunków udzie-

lania tych świadczeń (Monitor Polski z 1956 r. Nr 11, poz. 140, z 1957 r. Nr 78, poz. 475 i z 1958 r. Nr 30, poz. 171) w § 1 ust. 1 pkt 1 dodaje się lit. k) w brzmieniu:

„k) w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Budownictwa Kolejowego”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 września 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 24 listopada 1965 r. Nr 62, poz. 332)

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 8 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 376, z 1961 r. Nr 43, poz. 230 i z 1963 r. Nr 43, poz. 239), zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla lekarzy,

lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Monitor Polski z 1960 r. Nr 69, poz. 325 i z 1962 r. Nr 12, poz. 47) wprowadza się następujące zmiany:

w § 1 po pozycji 20 dodaje się pozycję 21 w brzmieniu:

„21. Kierownik zakładu anatomopatologicznego lub prosektorium, pełniący funkcję nadzoru i opieki nad prosektorami przyuczonymi:

— w liczbie do 3 prosektorów 500 zł,
— w liczbie ponad 3 prosektorów 700 zł.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Sztachelski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

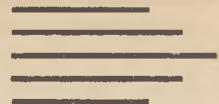
Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Exemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.

DROGOWSKAZY

WYDAWNICTWO ZWIĄZKOWE CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

rozpoczęło w 1965 roku publikację serii książek przeznaczonych dla masowego odbiorcy pt.

DROGOWSKAZY

W książkach z tej serii omawiane będą podstawowe zagadnienia i problemy, z którymi styka się człowiek współczesny w życiu codziennym zarówno w pracy, jak w domu, ucząc się, jak i wypoczywając.

DROGOWSKAZY

Książki będą miały nie tylko charakter informacyjny — wyjaśniający uprawnienia człowieka pracy w najistotniejszych życiowo sprawach — lecz również poradnikowy, podsuwając możliwości i drogi ich załatwienia.

DROGOWSKAZY

Każda z tych książek będzie cenną pozycją w biblioteczkę domowej.

DROGOWSKAZY

Seria szczególnie starannie wydana. Objętość każdej książki około 100 stron, format B6, ilustracje kreskowe i siatkowe, przerywniki. Kartonowe kolorowe okładki, cena każdej książki z tej serii zł 5.— Tytuły podajemy w kolejności ukazywania się; można je nabyć w każdej księgarni „DOMU KSIĄŻKI”.

Piątkowski M: Co Ci przysługuje w okresie choroby.

W książeczce tej znajdziecie omówienie uprawnień i świadczeń przysługujących pracownikowi w okresie choroby zgodnie z przepisami ustawodawstwa pracy oraz ustawodawstwa ubezpieczeniowego.

Szczególnie wnikliwie opisano:

- ochronę trwałości zatrudnienia w okresie choroby
- przywileje w formie skrócenia czasu pracy lub przesunięcia do pracy dogodniejszej
- świadczenia lecznicze ze strony społecznej służby zdrowia
- świadczenia pieniężne (rodzaje, wysokość, sposób obliczania, warunki uzyskania itd.).

Wolberg I.: Kiedy nie wolno wypowiedzieć Tobie umowy o pracę.

Książka omawia problemy wypowiedzania umowy o pracę, ilustrując na przykładach, w jakich wypadkach wypowiedzenia tego dokonać nie wolno oraz w jakich sytuacjach pracownicy są od wypowiedzenia umowy chronieni.

Kulczycki M., Zduńczyk J.: Prawo karne w Twojej obronie.

Praca zaznajamia z przepisami karnymi dotyczącymi ochrony norm współżycia społecznego. Szczególnie wyczerpująco omówione są przepisy chroniące każdego człowieka przed tymi, którzy łamią normy obowiązujące w naszym państwie.

Klimek J.: O odpowiedzialności karnej pracowników.

Książeczka popularyzuje wiedzę prawną z zakresu odpowiedzialności karnej pracowników różnych zawodów. Pomoże ona wielu ludziom uświadomić sobie, co robią źle i kiedy prawnik może dopatrzeć się ich winy.

Cytowane przykładowo sprawy karne przeciwko pracownikom — ostrzegają przed nieuchronnością kary.

Łazowska H.: Przywileje i wyróżnienia za pracę.

Zwięzły, ilustrowany przykładami wykład — na temat najczęściej spotykanych spraw wiążących się z wyróżnieniami za pracę. Część pierwsza omawia przywileje i wyróżnienia o charakterze powszechnym, jak np.: wyróżnienia jubilatów, odznaczenia za całokształt zasług w pracy. Część druga omawia przywileje branżowe, jak np.: przywileje wynikające z Karty Górnika, Hutnika, Stoczniowca itp.

Krąkowski L.: Twoje prawo do urlopu wypoczynkowego.

Popularny wykład na temat podstawowych zagadnień związanych z urlopami wypoczynkowymi. Omówione zostały zwłaszcza: wymiar i terminy wykorzystania urlopow, zasady ciągłości pracy, ekwiwalent za urlop nie wykorzystany, utrata prawa do urlopu, dochodzenie roszczeń z tytułu urlopow.